Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
P. MENGOZZI
fremsat den 19. november 2015 [1]

Forenede sager C-186/14 P og C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl.
mod
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
og
Rådet for Den Europæiske Union
mod

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

»Appel — dumping — forordning (EF) nr. 384/96 — artikel 3, stk. 5, 7 og 9 — artikel 6, stk. 1 — import af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kina — endelig antidumpingtold — konstatering af en trussel om skade — hensyntagen til oplysninger efter undersøgelsesperioden — omfanget af domstolsprøvelsen«

I – **Indledning**

1. Med deres respektive appeller har ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl. (herefter »ArcelorMittal m.fl.«) og Rådet for Den Europæiske Union nedlagt påstand om annullation af Rettens dom Hubei Xinyegang Steel mod Rådet (T-528/09, EU:T:2014:35, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten tog sagsøgerens påstand om annullation af Rådets forordning (EF) nr. 926/2009 af 24. september 2009 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina [2] (herefter »den anfægtede forordning«) til følge.

2. Disse appeller, der blev forenet ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 28. juli 2014, giver Domstolen lejlighed til for første gang at præcisere rækkevidden af begrebet »trussel om skade« i henhold til artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab [3], ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2117/2005 af 21. december 2005 [4] (herefter »grundforordningen«). Med appellerne rejses ligeledes spørgsmålet om, hvorvidt Retten, i første instans, har overholdt grænserne for den prøvelse, den skal foretage af de økonomiske vurderinger, som institutionerne har foretaget i forbindelse med antidumpingforanstaltninger.

1 — Originalsprog: fransk.
2 — EUT L 262, s. 19.
3 — EFT 1996, L 56, s. 1.
4 — EUT L 340, s. 17.

II – **Retsforskrifter**

3. Grundforordningens artikel 3 bestemmer:

»1. I denne forordning forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet, trussel om væsentlig skade for en erhvervsgren i Fællesskabet eller væsentlig forsinkelse i forbindelse med oprettelsen af en sådan erhvervsgren; »skade« fortolkes i overensstemmelse med denne artikel.

[...]

5. Undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet skal omfatte en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne erhvervsgrens situation, herunder den omstændighed at en erhvervsgren er inde i en periode, hvor den søger at overvinde virkningerne af tidligere dumping eller subsidier, størrelsen af den aktuelle dumpingmargen, den faktiske og mulige nedgang i salg, fortjeneste, produktion, markedsandel, produktivitet, forrentning af investeret kapital, kapacitetsudnyttelse; faktorer, der påvirker priserne i Fællesskabet; faktisk og mulig negativ indvirkning på likviditet, lagerbeholdninger, beskæftigelse, lønninger, vækst og mulighederne for at tilvejebringe kapital eller foretage investeringer. Denne liste er ikke udtømmende, og hverken en eller flere af disse faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen.

[...]

7. Der foretages også en undersøgelse af andre kendte faktorer end dumpingimporten, som samtidig skader den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet, for at sikre, at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten i henhold til stk. 6. Faktorer, der kan tages hensyn til i den forbindelse, indbefatter bl.a. mængde og priser for så vidt angår importvarer, som ikke sælges til dumpingpriser, nedgang i efterspørgslen eller ændringer i forbrugsmønstret, restriktiv handelspraksis og konkurrence mellem producenter i tredjelande og producenter i Fællesskabet, den teknologiske udvikling samt eksportresultater og produktivitet inden for den pågældende erhvervsgren i Fællesskabet.

[...]

9. En konstatering af, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, skal baseres på kendsgerninger, og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder. Den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, skal klart kunne forudses og være umiddelbart forestående.For at afgøre, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, bør der bl.a. tages hensyn til følgende faktorer:

a) en betydelig forøgelse af stigningstakten i dumpingimporten til markedet i Fællesskabet, som indebærer sandsynlighed for en væsentlig stigning i indførslen

b) en tilstrækkelig ledig kapacitet hos eksportøren eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse heraf, som indebærer sandsynlighed for en betydelig forøgelse af dumpingeksporten til Fællesskabet, idet der tages hensyn til andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel

c) om de pågældende varer indføres til priser, som har til følge, at priserne i væsentlig grad trykkes, eller prisforhøjelser, som ellers ville have fundet sted, hindres, samt at det må påregnes, at efterspørgslen efter indførte varer vil blive øget,

og

d) lagerbeholdningerne af den vare, der er omfattet af undersøgelsen.

Ingen af ovennævnte faktorer er nødvendigvis udslagsgivende for afgørelsen, men en undersøgelse af samtlige faktorer skal føre til den konklusion, at der er overhængende risiko for yderligere dumpingeksport, og at der vil blive forvoldt væsentlig skade, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger.«

4. Grundforordningens artikel 6, stk. 1, bestemmer:

»Efter indledningen af proceduren iværksætter Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne en undersøgelse på fællesskabsplan. En sådan undersøgelse omfatter både dumping og den deraf følgende skade, og disse spørgsmål undersøges samtidig. For at sikre, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative, vælges der en undersøgelsesperiode, som for så vidt angår dumping normalt skal omfatte en periode på mindst seks måneder umiddelbart forud for indledningen af proceduren. Oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, tages normalt ikke i betragtning.«

III – **Baggrunden for tvisterne**

5. Den 9. juli 2008 offentliggjorde Europa-Kommissionen, efter en klage indgivet af Defence Committee of the Seamless Steel Tubes Industry of the European Union, en meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Kina [5].

6. I henhold til grundforordningens artikel 17 besluttede Kommissionen at begrænse sin undersøgelse til en stikprøve. Med henblik herpå udvalgte den fire kinesiske eksporterende producenter, som repræsenterede 70% af den samlede eksportmængde til Unionen. Blandt disse eksporterende producenter var sagsøgeren, Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (herefter »Hubei«).

7. Den 7. april 2009 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 289/2009 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse sømløse rør af jern eller stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina [6] (herefter »den midlertidige forordning«).

8. I 13. betragtning til den midlertidige forordning anførte Kommissionen, at undersøgelsen af dumping og skade omfattede perioden fra den 1. juli 2007 til den 30. juni 2008 (herefter »undersøgelsesperioden«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2005 til undersøgelsesperiodens afslutning (herefter »den betragtede periode«).

9. Efter sin undersøgelse fastslog Kommissionen for det første i 135. betragtning til den midlertidige forordning, at »EF-erhvervsgrenen ganske vist ikke havde lidt væsentlig skade i den betragtede periode, men var i en sårbar tilstand ved udgangen af undersøgelsesperioden«, for det andet, at »alle betingelserne er til stede for, at skaden viser sig fuldt ud efter undersøgelsesperioden«, og for det tredje, »at betingelsen for trussel om skade også er opfyldt«.

10. Den 24. september 2009 vedtog Rådet den anfægtede forordning.

5 — EUT C 174, s. 7.

6 — EUT L 94, s. 48.

11. Rådet bekræftede i 35.-81. betragtning til den anfægtede forordning Kommissionens konklusioner i den midlertidige forordning om, at EU-erhvervsgrenen ikke havde lidt skade, men at der forelå en trussel om skade for denne erhvervsgren. Rådet tog i denne forbindelse hensyn til oplysninger om perioden efter undersøgelsesperioden, nemlig perioden fra juli 2008 til marts 2009.

IV – **Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom**

12. Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. december 2009 nedlagde Hubei påstand om annullation af den anfægtede forordning. Kommissionen og ArcelorMittal m.fl. intervenerede til støtte for Rådet.

13. Hubei fremsatte til støtte for sit søgsmål tre anbringender: Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 9, artikel 9, stk. 4, og artikel 10, stk. 2, med den begrundelse, at den anfægtede forordning var baseret på åbenbart urigtige skøn af, om der foreligger en væsentlig trussel om skade.

14. Retten vurderede kun det tredje anbringende rejst af Hubei og tog det til følge. Retten fandt dels, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det bekræftede Kommissionens konklusion, hvorefter EU-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens slutning, dels, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 9, da det fastslog, at der i den foreliggende sag forelå en trussel om skade.

15. Med hensyn til institutionernes vurdering af EU-erhvervsgrenens sårbare situation fastslog Retten i den appellerede doms præmis 61, at de økonomiske faktorer, som institutionerne havde anvendt, med undtagelse af udviklingen i EU-erhvervsgrenens markedsandel, alle var positive og samlet set gav et billede af en stærk og ikke en svag eller sårbar erhvervsgren. Ifølge Retten understøttedes EU-institutionernes konklusion, hvorefter EU-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation, ikke af de relevante økonomiske oplysninger.

16. Retten forkastede endvidere i den appellerede doms præmis 63-65 de øvrige forhold, som institutionerne havde fremført til støtte for den konklusion, de var nået frem til vedrørende konstateringen af, at EU-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens udløb. Retten bemærkede bl.a., at indskrænkningen af efterspørgslen ikke skulle tilskrives dumpingimport, og fastslog, at stigningen i importen fra Kina helt sikkert havde begrænset EU-erhvervsgrenens tilbøjelighed til at investere og udvide produktionskapaciteten med henblik på at følge med markedsekspansionen, ikke understøttedes af de relevante forhold i denne sag.

17. Hvad angår truslen om skade fandt Retten efter gennemførelsen af den i den appellerede doms præmis 70-90 omhandlede undersøgelse i denne doms præmis 91, at ud af de fire faktorer, der er omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 9, blev en faktor anset for ikke-afgørende (lagerbeholdningen af det produkt, der var omfattet af undersøgelsen), to faktorer (importmængden og importpriserne) udviste uoverensstemmelser mellem Kommissionens prognoser, som Rådet havde bekræftet i den anfægtede forordning, og de relevante oplysninger om perioden efter undersøgelsesperioden og en faktor (eksportørens kapacitet og risikoen for omdirigering af eksporten) var mangelfuld hvad angik de relevante forhold, der skulle tages hensyn til.

18. I samme præmis 91 i den appellerede dom tilføjede Retten, at disse uoverensstemmelser og mangler skulle ses i sammenhæng med de krav, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, hvorefter truslen om skade skal baseres »på kendsgerninger, og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder«, og hvorefter den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, »klart [skal] kunne forudses og være umiddelbart forestående«.

19. Retten konkluderede således i den appellerede doms præmis 93, at eftersom den anfægtede forordning var støttet på en konstatering af en trussel om skade, og Rådet havde begået en fejl i denne henseende, annulleredes nævnte forordning, for så vidt som den pålægger antidumpingtold på eksport af de varer, som Hubei fremstiller, og opkræver den midlertidige told, som var pålagt denne eksport.

V – **Parternes påstande og retsforhandlingerne ved Domstolen**

20. I sag C-186/14 P har ArcelorMittal m.fl. nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Det tredje anbringendes første led rejst af sagsøgeren i første instans forkastes.

— Sagen hjemvises i øvrigt til Retten.

— Hubei tilpligtes at betale ArcelorMittal m.fl.'s omkostninger i første instans og i forbindelse med denne appel.

21. I sag C-193/14 P har Rådet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Det tredje anbringendes første led rejst af sagsøgeren i første instans forkastes.

— Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling for så vidt angår de øvrige anbringender, der blev fremført i første instans.

— Hubei tilpligtes at betale Rådets omkostninger i såvel første instans som i appelsagen.

22. Hubei har nedlagt følgende påstande:

— Appellerne forkastes i det hele.

— Appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

23. Ved afgørelse afsagt af Domstolens præsident den 28. juli 2014 blev de to sager forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen.

24. Kommissionen indgav i henhold til artikel 172 i Domstolens procesreglement et svarskrift, hvori den tilsluttede sig ArcelorMittal m.fl.'s og Rådets påstande og nedlagde påstand om, at Hubei tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

25. Den Italienske Republik, der fik tilladelse til at intervenere til støtte for Rådets påstande i sag C-193/14 P ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 21. august 2014, har ligeledes nedlagt påstand om, at den appellerede dom ophæves, at det tredje anbringendes første led fremsat af sagsøgeren i første instans forkastes, og at sagen hjemvises til Retten.

VI – **Vurdering af anbringenderne**

26. ArcelorMittal m.fl. har gjort tre annullationsanbringender gældende. Disse anbringender vedrører henholdsvis en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7, en urigtig anvendelse af artikel 3, stk. 9, og tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 6, stk. 1, og Rettens urigtige konstatering af, at EU-institutionernes vurdering af truslen om skade var behæftet med et åbenbart fejlskøn.

27. Rådet har til støtte for sin appel fremsat fire annullationsanbringender vedrørende for det første en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 5, og en urigtig gengivelse af de fremlagte beviser, for det andet en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7, for det tredje en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 9, og for det fjerde den retlige fejl, Retten har begået, idet den har sat sin egen bedømmelse af de omhandlede økonomiske faktorer i stedet for EU-institutionernes.

28. Da næsten alle anbringenderne i de to appeller er ens eller i det mindste for en stor dels vedkommende er sammenfaldende, foreslår jeg, at de behandles samlet i følgende rækkefølge:

— Rådets første appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s tredje appelanbringendes første led om i det væsentlige en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 5, og en urigtig gengivelse af beviselementerne vedrørende Rettens konstatering af, at EU-erhvervsgrenen befinder sig i en sårbar situation

— Rådets andet appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s første appelanbringende om en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7

— Rådets tredje appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s andet appelanbringende samt ArcelorMittal m.fl.'s tredje anbringendes andet led om en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 9, og en fejlagtig bedømmelse af faktorerne vedrørende en trussel om skade

— Rådets fjerde appelanbringende om en retlig fejl, som Retten har begået ved at sætte sin egen bedømmelse af de økonomiske faktorer i stedet for EU-institutionernes.

A – *Om Rådets første appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s tredje appelanbringendes første led om tilsidesættelse af grundforordningens artikel 3, stk. 5, og urigtig gengivelse af beviselementerne vedrørende Rettens konstatering af, at EU-erhvervsgrenen befinder sig i en sårbar situation*

1. Sammendrag af parternes argumenter

29. Rådet er af den opfattelse, at begrebet »sårbarhed«, selv om det ikke nævnes i grundforordningens artikel 3, ikke desto mindre, som i den foreliggende sag, kan udgøre en afgørende faktor med hensyn til konstateringen af en trussel om skade. EU-erhvervsgrenens sårbarhed udgør således den første fase, i hvilken institutionerne har undersøgt EU-erhvervsgrenens situation på grundlag af de i grundforordningens artikel 3, stk. 5, omhandlede faktorer. Blandt disse faktorer nævnes virkningerne af dumpingimporten, som Retten har undladt at behandle.

30. Rådet er endvidere af den opfattelse, at Retten i sin vurdering af de økonomiske faktorer som f.eks. lagerbeholdningen, omsætningen, EU-erhvervsgrenens markedsandel, beskæftigelsesniveauet, salgspriserne, investeringsafkastet og fordelene for denne erhvervsgren har draget ufuldstændige eller endog ukorrekte konklusioner ved at udelade visse faktiske omstændigheder og se bort fra de negative tendenser eller aspekter af positive faktorer i undersøgelsesperiodens sidste to år, hvilket er en åbenbart urigtig gengivelse af de fremlagte beviser. Retten har angiveligt heller ikke taget hensyn til hverken dumpingmargenens størrelse eller institutionernes vurdering vedrørende EU-erhvervsgrenens genrejsning efter tidligere dumpingpraksis.

31. Ifølge ArcelorMittal m.fl. har Retten angiveligt givet begrebet »sårbarhed« sin egen betydning og en betydning, som begrebet ikke har. ArcelorMittal m.fl. har bemærket, at det eneste relevante spørgsmål er, om konklusionen om EU-erhvervsgrenens sårbarhed var åbenbart urigtig, og ikke, om institutionerne med rette har betegnet situationen som »sårbar«. Begreberne »sårbar« og »sårbarhed« findes således ikke i grundforordningen, og den kræver heller ikke, at EU-erhvervsgrenen befinder sig i en »sårbar« situation ved undersøgelsesperiodens afslutning som en betingelse for, at der kan konstateres en trussel om skade.

32. ArcelorMittal m.fl. har ligeledes anført, at Rettens konklusioner i den appellerede doms præmis 64-65 vedrørende henholdsvis EU-erhvervsgrenens parathed til at investere i og udvikle sin produktionskapacitet og den manglende genrejsning af nævnte erhvervsgren efter dumpingpraksis, der går forud for den dumping, der er genstand for den anfægtede forordning, er urigtige.

33. Kommissionen er af den opfattelse, at Rettens tilgang er udtryk for en tilsidesættelse af retspraksis om det vide skøn, som institutionerne har i komplekse antidumpingspørgsmål, og afspejler et klart ønske fra Retten om at sætte sin egen bedømmelse i stedet for Rådets. Kommissionen er enig i ArcelorMittal m.fl.'s argumenter om begrebet »sårbarhed« og har tilføjet, at der blot er tale om et begreb, som beskriver EU-erhvervsgrenens situation.

34. Hubei har hertil i det væsentlige anført, at disse appelanbringender ikke kan tages til følge, for så vidt som de bestrider Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder og under alle omstændigheder er ugrundede. Hubei har i denne forbindelse præciseret, at Retten i overensstemmelse med retspraksis har kontrolleret, om beviselementerne kunne understøtte de konklusioner, som institutionerne havde draget på grundlag af dem, og den har gyldigt fastslået, at dette ikke var tilfældet. Hubei har endvidere fremført, at den omstændighed, at Retten foreholdes, at den ikke udtrykkeligt har behandlet dumpingmargenen, ligeledes er ugrundet, da der ikke er tale om en relevant økonomisk faktor i vurderingen af, om EU-erhvervsgrenen befinder sig i en sårbar situation, eller om der foreligger en trussel om skade.

2. Bedømmelse

35. Den af appellanterne fremførte kritik i disse anbringender omhandler de præmisser i den appellerede dom, der vedrører vurderingen af EU-erhvervsgrenens situation ved undersøgelsesperiodens slutning, henset til de faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5.

36. Retten har på grundlag af sin vurdering i den appellerede doms præmis 58-65 i denne doms præmis 66 fastslået, at Rådet havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at bekræfte Kommissionens konklusion (i den midlertidige forordning), hvorefter EU-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens afslutning. Ifølge Retten understøttede de økonomiske oplysninger, som institutionerne havde baseret sig på, ikke denne konklusion, men gav derimod samlet set et billede af en stærk og ikke en svag eller sårbar erhvervsgren [7].

37. Inden jeg går over til at behandle de af appellanterne fremførte klagepunkter, er det vigtigt at bemærke, at de ikke bestrider Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 58, hvorefter EU-erhvervsgrenens situation ved undersøgelsesperiodens afslutning, selv om den (i såvel grundforordningen som i den midlertidige og den anfægtede forordning) er gengivet i afsnittet om skaden, »ikke [er] uden forbindelse til analysen af truslen om skade« som omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 9.

7 — Jf. den appellerede doms præmis 61-66.

38. Selv om denne konstatering ikke er blevet kritiseret, gør den det muligt at fremhæve og bedre forstå forholdet mellem de forskellige relevante stykker i grundforordningens artikel 3 med overskriften »Konstatering af skade«.

39. I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, forstås ved »skade«, når ikke andet er bestemt, væsentlig *skade* for en erhvervsgren i Unionen, eller *trussel om* væsentlig *skade* for en erhvervsgren i Unionen.

40. Nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, vedrører konstatering af, om der *foreligger* en skade. Denne konstatering skal baseres på en objektiv undersøgelse både af omfanget af dumpingimporten og dennes indvirkning på prisen på samme vare på markedet i Unionen og denne indførsels følgevirkninger for den pågældende erhvervsgren i Unionen.

41. I grundforordningens artikel 3, stk. 5, som institutionerne har anvendt i forbindelse med den anfægtede forordning, præciseres det, at undersøgelsen af virkningerne af dumpingimporten for den pågældende erhvervsgren i Unionen skal omfatte en vurdering af »alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne [EU-]erhvervsgrens situation«. Det fremgår af denne bestemmelse, at denne liste ikke er udtømmende.

42. Nævnte forordnings artikel 3, stk. 9, vedrører »konstatering af, om der foreligger en trussel om væsentlig skade«. Det præciseres, at denne konstatering skal baseres på kendsgerninger og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder, og at den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, klart skal kunne forudses og være umiddelbart forestående. I artikel 3, stk. 9, er ligeledes nævnt fire faktorer, der bl.a. skal tages hensyn til for at afgøre, om der »foreligger en trussel om væsentlig skade«. Det præciseres i artikel 3, stk. 9, at ingen af disse faktorer er udslagsgivende for afgørelsen, men en undersøgelse af samtlige faktorer skal føre til den konklusion, at der er overhængende risiko for yderligere dumpingeksport, og at der vil blive forvoldt væsentlig skade, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger.

43. Det kan således fastslås, at mens grundforordningens artikel 3, stk. 2, kræver, at »konstatering af, om der *foreligger* skade«[8] bl.a. indebærer en objektiv undersøgelse af dumpingimportens følgevirkninger for den pågældende EU-erhvervsgren, en undersøgelse, der i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 5, omfatter en vurdering af alle relevante økonomiske faktorer og forhold, der har indflydelse på denne EU-erhvervsgrens situation, så er en sådan undersøgelse ikke udtrykkeligt påkrævet i grundforordningen i forbindelse med vurderingen af en *trussel* om skade i henhold til artikel 3, stk. 9.

44. I grundforordningens artikel 3, stk. 9, opregnes der dog en ikke-udtømmende liste over de faktorer, der skal tages i betragtning, når det skal vurderes, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, hvilket således ikke udelukker de i nævnte forordnings artikel 3, stk. 5, omhandlede faktorer vedrørende EU-erhvervsgrenens situation.

45. Som institutionerne har fremført i den foreliggende sag, er en undersøgelse af de relevante faktorer, der påvirker EU-erhvervsgrenens situation i forbindelse med truslen om skade, nødvendig.

46. Denne undersøgelse bidrager ganske vist ikke til konstateringen af, om der foreligger skade, da en sådan skade pr. definition (endnu) ikke er indtrådt, når vurderingen af en trussel om skade gennemføres.

8 — Min fremhævelse.

47. Den gør det imidlertid muligt at gøre status over EU-erhvervsgrenen, og på grundlag af denne status kan institutionerne, som det kræves i grundforordningens artikel 3, stk. 9, vurdere, om truslen om en væsentlig skade for EU-erhvervsgrenen i tilfælde af en ny umiddelbart forestående dumpingimport udmønter sig i en væsentlig skade, hvis der ikke vedtages beskyttelsesforanstaltninger.

48. For at institutionerne kan afgøre, om der foreligger en væsentlig trussel om skade for EU-erhvervsgrenen, når denne erhvervsgren pr. definition ikke lider nogen materiel skade til trods for virkningerne af dumpingimport i undersøgelsesperioden, er det med andre ord nødvendigt at kende EU-erhvervsgrenens aktuelle situation. Det er således først, når institutionerne har kendskab til erhvervsgrenens aktuelle situation, at de kan afgøre, om en umiddelbart forestående stigning i den fremtidige dumpingimport vil kunne medføre en væsentlig skade for EU-erhvervsgrenen, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger [9].

49. I den foreliggende sag er det ubestridt, at institutionerne af vurderingen ved afslutningen af undersøgelsen af de (ikke udtømmende) faktorer og forhold, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5, udledte, at EU-erhvervsgrenen, selv om den ikke havde lidt noget materielt tab i undersøgelsesperioden, alligevel befandt sig i en »sårbar tilstand« ved denne periodes afslutning, dvs. den 30. juni 2008.

50. Denne sårbarhed blev, som Retten anførte i den appellerede doms præmis 58, taget i betragtning i den midlertidige forordning og den anfægtede forordning i forbindelse med vurderingen af truslen om skade.

51. Denne konklusion blev bestridt af Hubei ved Retten som værende i strid med de relevante økonomiske oplysninger, som Retten har anført i den appellerede doms præmis 57.

52. Som ArcelorMittal m.fl. har anført, er EU-erhvervsgrenens sårbarhed ganske vist i henhold til grundforordningen på ingen måde en betingelse for, at det kan fastslås, at der foreligger en trussel om skade. Det er dog en fejl, når det påstås, at Retten skulle have krævet af institutionerne, at de påviser, at EU-erhvervsgrenen opfylder en sådan betingelse. Det fremgår ikke af nogen af den appellerede doms præmisser.

53. Den omstændighed, at EU-erhvervsgrenens sårbarhed, som institutionerne har nævnt, kan se ud som en faktuel beskrivelse af EU-erhvervsgrenens situation, som Kommissionen har gjort gældende, betyder ikke, at den undgår enhver domstolsprøvelse. Prøvelsen af, om der er anlagt et åbenbart urigtigt skøn, vedrører således de faktiske omstændigheder eller beviselementerne.

54. Henset til sagsakterne er det i øvrigt tvivlsomt, om dette begreb i den foreliggende sag blot har haft en faktuel beskrivende funktion.

9 — Jf. analogt hermed vedrørende fortolkningen af artikel 3.4 og 3.7 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 (antidumpingaftalen), hvis ordlyd indgår i henholdsvis grundforordningens artikel 3, stk. 5, og artikel 3, stk. 9, rapport fra panelet »Mexique – Enquête antidumping concernant le sirop de maïs à haute teneur en fructose (SHTF) en provenance des États-Unis«, WT/DS132/R, 28.1.2000, punkt 7 140 og 7 141, vedtaget af tvistbilæggelsesorganet den 24.2.2000. Panelets bedømmelse blev bekræftet af rapporten fra panelet »Mexique – Enquête antidumping concernant le sirop de maïs à haute teneur en fructose (SHTF) en provenance des États-Unis«, WT/DS132/RW, 22.6.2001, punkt 6.24 og 6.28, samt rapporten fra appelorganet, WT/DS132/AB/RW, 22.10.2001, punkt 114-118.

55. Som Rådet således udtrykkeligt har erkendt i sit appelskrift, har institutionerne betragtet EU-erhvervsgrenens sårbare tilstand som et »afgørende« element i vurderingen af truslen om skade i den foreliggende sag. Det fremgår bl.a. klart af 126. betragtning til den midlertidige forordning, som Retten har nævnt i den appellerede doms præmis 58, og af 135. betragtning til samme forordning, hvorefter den sårbare tilstand er et af de tre kriterier, der har gjort det muligt for Kommissionen at konkludere, at der fandtes en årsagsforbindelse mellem den forestående trussel fra dumpingimport fra Kina og den kommende skade, som EU-erhvervsgrenen snart ville opleve [10].

56. Det er i øvrigt sikkert lettere at påvise, at der foreligger en trussel om en væsentlig forestående skade, når EU-erhvervsgrenen som følge af dumpingimport allerede befinder sig i en økonomisk skrøbelig tilstand, end hvis de i grundforordningens artikel 3, stk. 5, omhandlede faktorer giver et billede af en ekspanderende eller i det mindste en stærk erhvervsgren [11].

57. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at Retten, da der i første instans var blevet rejst et anbringende om den kontradiktoriske karakter af institutionernes konstatering af EU-erhvervsgrenens sårbare tilstand i forhold til de relevante økonomiske oplysninger, fuldt ud var beføjet til at undersøge det klagepunkt, som Hubei havde indbragt for den.

58. Det er ligeledes vigtigt at afvise Rådets generelle kritik, hvorefter Retten angiveligt har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 5, med den begrundelse, at den ikke har undersøgt dumpingimportens virkning på EU-erhvervsgrenens situation. Denne virkning er ikke som sådan en af de faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5. Den er resultatet (positivt eller negativt) af undersøgelsen af de faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5. Rådet har således efter min opfattelse anlagt en urigtig fortolkning af denne bestemmelse.

59. Det centrale i appelanbringenderne er spørgsmålet om omfanget af den prøvelse, Retten har foretaget af den konklusion, som institutionerne var nået frem til med hensyn til EU-erhvervsgrenens sårbarhed efter deres bedømmelse af de faktorer og forhold, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5, samt den eventuelle fordrejning af beviselementerne, den havde foretaget i denne forbindelse.

60. Hvad angår rækkevidden af domstolsprøvelsen skal det for det første fremhæves, at Retten udtrykkeligt har gengivet de begrænsninger, den er underlagt, når den skal prøve lovligheden af handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger. Dette fremgår utvetydigt af den appellerede doms præmis 53, der med rette henviser til Domstolens retspraksis, hvorefter EU-institutionerne på dette område har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge, hvilket kræver, at der foretages en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder, og at domstolsprøvelsen af institutionernes skøn således skal begrænses til en kontrol af, at formforskrifterne er overholdt, at de faktiske omstændigheder er materielt rigtige, at der ikke er foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, og at der ikke foreligger magtfordrejning [12].

10 — Det fremgår af sidste afsnit i 126. betragtning til den midlertidige forordning om »Konklusion vedrørende trussel om skade«, at »[d]et konkluderes foreløbigt, at den kinesiske dumpingimport i mangel af foranstaltninger omgående vil forvolde væsentlig skade for den sårbare [EU]-erhvervsgren, især i form af en nedgang i salget, markedsandele, produktionen og rentabiliteten«. Følgende fremgår af 135. betragtning til samme forordning: »[D]a [EU]-erhvervsgrenen ganske vist ikke havde lidt væsentlig skade i den betragtede periode, men var i en sårbar tilstand ved udgangen af [undersøgelsesperioden] (jf. betragtning 89), og da alle betingelserne er til stede for, at skaden viser sig fuldt ud efter [undersøgelsesperioden] (jf. betragtning 112), og betingelsen for trussel om skade også er opfyldt, jf. betragtning 126, kan det konkluderes, at der er en årsagssammenhæng mellem den umiddelbare trussel fra kinesisk dumpingimport og den skade, som [EU]-erhvervsgrenen kan forventes at ville lide.«

11 — Jf. i denne retning analogt panelets rapport »Égypte – Mesures Antidumping définitives à l'importation de barres d'armature en acier en provenance de Turquie«, WT/DS211/R, 8.8.2002, punkt 7.91. Jf. ligeledes F.D. Dascalescu, »Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level«, *Journal of World Trade*, nr. 4, 2011, s. 884.

12 — Jf. domme Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, præmis 40) og Hoesch Metals og Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, præmis 61), som Retten har nævnt, og senere domme Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 63) og Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, præmis 29).

61. Det skal endvidere fremhæves, at Domstolen allerede har anvendt denne retspraksis i forbindelse med vurderingen af, om EU-erhvervsgrenen er udsat for en skade, hvilket forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske spørgsmål, navnlig vedrørende de faktorer, der skader den pågældende EU-erhvervsgren i forbindelse med en antidumpingundersøgelse [13]. Det samme gælder efter min opfattelse, og som Retten har erkendt, vurderingen af en trussel om skade.

62. Det følger heraf, at det inden for rammerne af den begrænsede kontrol, som Unionens retsinstanser foretager af sådanne komplekse økonomiske situationer, ikke tilkommer dem at sætte deres eget økonomiske skøn i stedet for EU-institutionernes [14].

63. Som Domstolen gentagne gange har fastslået i forbindelse med konkurrenceretten og reglerne om statsstøtte, som er områder, der ligesom handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger giver anledning til komplekse økonomiske vurderinger, indebærer det skøn, som institutionerne er tillagt, ikke, at Unionens retsinstanser skal afholde sig fra at kontrollere institutionernes fortolkning af oplysninger af økonomisk art [15].

64. I henhold til denne retspraksis skal Unionens retsinstanser navnlig ikke blot efterprøve den materielle nøjagtighed af de beviser, der påberåbes, deres troværdighed og sammenhæng, men ligeledes kontrollere, om disse oplysninger omfatter alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning for at kunne vurdere en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for de konklusioner, der udledes heraf [16].

65. Retten har i den appellerede doms præmis 53 anvendt denne retspraksis i forbindelse med undersøgelsen af de økonomiske oplysninger i tilknytning til vurderingen af truslen om en skade. Retten anvendte ligeledes denne retspraksis, da den verificerede institutionernes konklusion vedrørende EU-erhvervsgrenens sårbare tilstand ved undersøgelsesperiodens afslutning. Efter afslutningen af denne undersøgelse fastslog Retten i den appellerede doms præmis 66, at denne konklusion »ikke [var] understøttet af de relevante forhold i denne sag«.

66. Domstolen har indtil videre ikke udtrykkeligt overført de i præmis 63 og 64 ovenfor nævnte bestemmelser i sin retspraksis udviklet inden for konkurrenceretten og på statsstøtteområdet på handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger.

67. Den har imidlertid klart anvendt denne retspraksis i dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78) [17]. Domstolen, der var blevet anmodet om at efterprøve, om Retten havde overskredet grænserne for sin prøvelsesret, da den fandt, at de relevante faktorer i sagen, som institutionerne havde baseret sig på for at nå frem til den konklusion, at de funktioner, der blev udøvet af et salgsselskab tilknyttet to ukrainske eksportører, hvis produkter var genstand for dumping, ikke var tilstrækkeligt overbevisende, fastslog, at den

13 — Jf. bl.a. domme Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 22) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 34).

14 — Jf. bl.a. analogt hermed på statsstøtteområdet domme Spanien mod Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, præmis 57) og Kommissionen mod Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 66) samt i forbindelse med anvendelse af konkurrencereglerne domme Kommissionen mod Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, præmis 67) og CB mod Kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, præmis 46).

15 — Jf. bl.a. vedrørende anvendelsen af konkurrencereglerne domme Kommissionen mod Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, præmis 39), Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 145) og CB mod Kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, præmis 46) samt vedrørende anvendelsen af statsstøttereglerne domme Spanien mod Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, præmis 56) og Kommissionen mod Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 64).

16 — Jf. bl.a. domme Kommissionen mod Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, præmis 65) og CB mod Kommissionen (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

17 — Jf. ligeledes mit forslag til afgørelse Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2011:245, punkt 101-117).

prøvelse, som Retten havde foretaget af disse beviselementer, ikke udgjorde en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, som blev sat i stedet for institutionernes. Retten havde således ikke gjort indgreb i institutionernes vide skønsmargen, men havde begrænset sig til en prøvelse af, om disse elementer »var af en sådan art, at de understøttede institutionernes konklusioner«.[18].

68. Det følger efter min opfattelse heraf, at Retten med føje har fundet, at den havde kompetence til at kontrollere, om de relevante økonomiske oplysninger, dvs. de faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 5, vedrørende EU-erhvervsgrenens situation, understøttede institutionernes konklusion om, at EU-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens afslutning.

69. Betyder dette, at Retten i forbindelse med denne prøvelse, ved at erklære institutionernes konklusioner ugyldige, har sat sin egen bedømmelse af de relevante økonomiske oplysninger i stedet for institutionernes?

70. En besvarelse af dette spørgsmål kræver, at det, som Rådet har gjort gældende i dets første appelanbringende, først undersøges, om Rettens sammenfatning af de relevante økonomiske oplysninger, som institutionerne har baseret sig på i den appellerede doms præmis 59, er så ufuldstændig, selektiv og urigtig, at den i sidste ende resulterer i en fordrejning af de beviselementer, som institutionerne har lagt til grund.

71. Som bekendt skal Rettens urigtige gengivelse af beviserne, et retsspørgsmål, der er omfattet af Domstolens prøvelsesret i forbindelse med en appel, fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne[19]. I modsat fald ville der være tale om en opfordring til Domstolen om atter at bedømme de faktiske omstændigheder, som Retten suverænt har fastslået, hvilket den i henhold til artikel 256 TEUF og artikel 58, første afsnit, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol ikke har kompetence til i forbindelse med en appel, idet en sådan appel er begrænset til retsspørgsmål[20].

72. Et anbringende om en urigtig gengivelse af beviserne skal således begrænses til tilfælde, hvor Retten åbenbart har foretaget en unøjagtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der i sig selv skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uanset om der er tale om en åbenbart unøjagtig konstatering af indholdet af de beviser, der er gengivet, eller efter min opfattelse om udeladelse eller udvælgelse af beviselementer, der giver et åbenbart fejlagtigt billede af de faktiske omstændigheder.

73. I den foreliggende sag har Retten i den appellerede doms præmis 59 opregnet 13 faktorer, nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 5, som blev behandlet i den midlertidige forordning og bekræftet i den anfægtede forordning, og som beskriver udviklingen i EU-erhvervsgrenens situation i løbet af undersøgelsesperioden og dermed frem til denne periodes afslutning.

74. Rådet har fremført forskellige klagepunkter med det formål at påvise, at Retten har gengivet beviselementerne vedrørende 10 af de 13 faktorer urigtigt[21] og ligeledes fejlagtigt har undladt at tage hensyn til to supplerende faktorer.

18 — Dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 68). Jf. ligeledes mit forslag til afgørelse Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2011:245, punkt 111).

19 — Jf. bl.a. dom Trubowest Handel og Makarov mod Rådet og Kommissionen (C-419/08 P, EU:C:2010:147, præmis 31 og 32 og den deri nævnte retspraksis).

20 — Jf. bl.a. dom Rådet mod Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

21 — Rådet har ikke kritiseret den 7., 8. og 12. faktor, som Retten har sammenfattet i den appellerede doms præmis 59. Disse faktorer vedrører i den nævnte rækkefølge »Produktiviteten steg med 7% (78. betragtning til den midlertidige forordning)«, »Gennemsnitslønnen pr. ansat steg med 16% (79. betragtning til den midlertidige forordning)« og »Nettolikviditeten fra driften steg med 73% til 634 mio. EUR i undersøgelsesperioden, idet Kommissionen i øvrigt præciserede, at »[der] ikke [var] noget, der tyde[de] på, at [EU]-erhvervsgrenen skulle have haft vanskeligheder ved at rejse kapital« (84. betragtning til den midlertidige forordning)«.

75. Disse påstande søger i flere henseender i realiteten at foranledige Domstolen til at foretage en fornyet prøvelse af de faktiske omstændigheder, hvilket den ikke kan gøre i forbindelse med en appel, men påstandene skal efter min opfattelse under alle omstændigheder forkastes som ugrundede af følgende årsager.

76. Hvad angår den *første* og den *anden* faktor har Retten bemærket, henholdsvis at »[EU]-erhvervsgrenens produktion steg med 7% (67. betragtning til den midlertidige forordning)«, og at »udnyttelsen af produktionskapaciteten steg med 9% og nåede 90% i undersøgelsesperioden, idet kapacitetsudnyttelsen også var høj i 2006 og i 2007 (69. betragtning til den midlertidige forordning)«.

77. Denne konstatering fremgår af 69. betragtning til den midlertidige forordning, hvorefter produktionskapaciteten mellem 2005 (starten af den omhandlede periode) og undersøgelsesperioden steg fra 83 til 90%, dvs. med ca. 9% eller med andre ord med 7 procentpoint.

78. Rådets kritik er ikke af denne konstatering, men Rådet har foreholdt Retten, at den har sammenblandet to økonomiske indikatorer, nemlig dels produktionskapaciteten, dels udnyttelsen af produktionskapaciteten, og foreholder den, at den ikke har taget hensyn til, at stigningen på 7 procentpoint var begrænset.

79. Det fremgår imidlertid af en simpel læsning af den appellerede doms præmis 59, at Retten absolut ikke har sammenblandet disse to faktorer. Den omstændighed, at stigningen på 7 procentpoint har været begrænset, har i øvrigt ingen indflydelse på konstateringen af, at produktionskapaciteten var steget med ca. 9% (eller 7 procentpoint) i den omhandlede periode, og nåede op på 90% i løbet af undersøgelsesperioden. Rådet har således ikke påvist, at beviselementerne skulle være gengivet forkert.

80. Retten har i den appellerede doms præmis 59 sammenfattet den *tredje* faktor således: »Lagerbeholdningen steg med 12%, idet Kommissionen imidlertid har bemærket, at »relevansen af denne indikator i skadesanalysen [anses] for begrænset«, i det omfang langt størstedelen af produktionen sker på bestilling (72. betragtning til den midlertidige forordning).«

81. Rådet har foreholdt Retten, at den ikke har angivet, at denne indikator udviste en faldende tendens fra 2006, hvilket betyder, at de konklusioner, som Retten er nået frem til, »i det mindste er ufuldstændige om ikke ganske enkelt ukorrekte«.

82. En sådan ufuldstændighed indebærer imidlertid ikke, såfremt den skal lægges til grund, at Rettens konstatering med hensyn til lagerbeholdningen er åbenbart unøjagtig. Retten har i realiteten taget hensyn til det fald, som Rådet har påpeget, da stigningen på 12% er resultatet af den i 72. betragtning til den midlertidige forordning nævnte difference mellem 2006 (stigning på 16%) og den efterfølgende periode frem til undersøgelsesperiodens afslutning (kumuleret fald på 4%). Rådet har således ikke ført bevis for, at Retten i den appellerede dom har gengivet beviselementerne vedrørende den tredje faktor urigtigt.

83. Den *fjerde* faktor vedrører salgsmængden. Retten har i denne forbindelse bemærket, at »[EU]-erhvervsgrenens salgsmængde steg med 14% (73. betragtning til den midlertidige forordning)«.

84. Rådet har foreholdt Retten, at den ikke har taget hensyn til EU-institutionernes forklaringer om, at denne stigning ikke svarede til den generelle stigning på 24% på markedet, og at EU-erhvervsgrenen således mistede markedsandele. Retten har således angiveligt ikke taget hensyn til et negativt aspekt af en positiv indikator. Endvidere er salgsmængden angiveligt faldet med 3% mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning.

85. Denne kritik er efter min opfattelse også ugrundet. Retten har således blot gengivet den stigning på 14% mellem 2005 og undersøgelsesperioden, der er nævnt i 73. betragtning til den midlertidige forordning. Selv om det ganske vist ikke præciseres, at den positive virkning af den mærkbare stigning i forbruget kun afspejles delvist i stigningen på 14%, ændrer det intet ved konstateringens nøjagtighed. Endvidere fremgår det af Rådet påståede fald på 3% mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning ikke udtrykkeligt af 73. betragtning til den midlertidige forordning, og det fremhæves heller ikke heri, og det ændrer under alle omstændigheder ikke konstateringen af, at salgsmængden er steget med 14% mellem 2005 og undersøgelsesperioden (2007-2008).

86. Med hensyn til den *femte* faktor har Retten anført, at »[EU]-erhvervsgrenens markedsandel faldt med 5,2 procentpoint (75. betragtning til den midlertidige forordning)«.

87. Uden at bestride nøjagtigheden af denne oplysning har Rådet foreholdt Retten, at den ikke har taget hensyn til de omstændigheder, der har ligget til grund for dette fald, dvs. en situation med et voksende marked, på hvilket importen fra Kina er vokset kraftigt.

88. Hvis Retten havde nævnt de af Rådet fremhævede omstændigheder, ville det uden tvivl have forstærket denne faktors negative karakter. Ikke desto mindre har Retten i den appellerede doms præmis 61 anført, at der ikke var tale om en positiv faktor. Som det endvidere fremgår af den appellerede doms præmis 64-65, har Retten taget hensyn til aspekterne i den midlertidige forordning vedrørende den sammenhæng, hvori faldet i EU-erhvervsgrenens markedsandel er sket. Jeg kan således ikke se, at Rettens bedømmelse af beviselementerne vedrørende denne faktor skulle være behæftet med en åbenbar faktuel unøjagtighed.

89. Retten har sammenfattet den *sjette* faktor således: »Beskæftigelsesniveauet forblev stabilt (77. betragtning til den midlertidige forordning).«

90. Denne påstand er ifølge Rådet unøjagtig, da beskæftigelsesniveauet har svinget i den omhandlede periode og endog skulle være faldet med 6% mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning, som det fremgår af 77. betragtning til den midlertidige forordning og bekræftes i den anfægtede forordning.

91. Henset til 77. betragtning til den midlertidige forordning gør Rådets påstand det på ingen måde muligt at påvise, at Retten på nogen måde skulle have foretaget en åbenbar urigtig konstatering. Det fremgår således af nævnte betragtning, at beskæftigelsen ganske vist faldt mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning, men »[g]enerelt forblev beskæftigelsen hos producenterne i stikprøven stabil mellem 2005 og [undersøgelsesperioden] på ca. 9 100 personer. Dette viser, at effektiviteten hos producenterne i stikprøven forbedredes, da produktionsmængden samtidig steg med 7%«.

92. Som tidligere anført[22] har Rådet ikke fremsat nogen kritik om en urigtig gengivelse af beviselementerne vedrørende *syvende* (produktivitetsstigning på 7%) og *ottende* (stigning i gennemsnitslønnen pr. ansat på 16%) faktor, sådan som de er gengivet af Retten i den appellerede doms præmis 59. Dette bør tages til efterretning.

93. Med hensyn til den *niende* faktor har Retten anført, at »[EU]-erhvervsgrenens salgspriser steg med 21% (80. betragtning til den midlertidige forordning)«.

94. Rådet har foreholdt Retten, at den har anført en stigning, der ikke afspejler hele den omhandlede periode, for at den har undladt at tage hensyn til årsagerne til denne stigning og dens relative karakter.

22 — Jf. punkt 74 og fodnote 21 i dette forslag til afgørelse.

95. Det fremgår navnlig af 80. betragtning til den midlertidige forordning, at »[s]algspriserne hos producenterne i stikprøven steg betydeligt med 21% mellem 2005 og 2007 og forblev stabile i [undersøgelsesperioden]«. Stigningsindekserne, der er gengivet i tabellen i 80. betragtning for 2007 og undersøgelsesperioden, er identiske (indeks 121) i forhold til 2005 (indeks 100), hvilket indebærer, at Retten med rimelighed kunne udlede af denne betragtning, at salgspriserne rent faktisk var steget med 21%. Jeg er således af den opfattelse, at Rådets kritik af Retten vedrørende en urigtig gengivelse i forbindelse med Rettens sammenfatning af denne faktor ikke kan tages til følge.

96. Med hensyn til den *tiende* faktor har Retten sammenfattet 82. betragtning til den midlertidige forordning således: »Rentabiliteten af [EU]-erhvervsgrenens salg til uafhængige kunder, udtrykt som en procentdel af nettosalget, steg med 27% eller 3,3 procentpoint til 15,4% i undersøgelsesperioden, idet rentabiliteten for 2005, og især 2006 og 2007, ligeledes var meget høj.«

97. Rådet har uden at sætte spørgsmålstegn ved nøjagtigheden af de oplysninger, som Retten har gengivet, gjort gældende, at Retten har undladt at tage hensyn til den omstændighed, at fortjenesten var negativ mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning og i perioden efter undersøgelsesperioden.

98. Rådets kritik vedrørende perioden efter undersøgelsesperioden er efter min opfattelse uvirksom. Institutionernes konstateringer, som Retten har behandlet og sammenfattet i den appellerede doms præmis 59, vedrørte EU-erhvervsgrenens tilstand, der af de pågældende institutioner blev betegnet som »sårbar«, i den omhandlede periode og frem til undersøgelsesperiodens afslutning.

99. Hvad angår undladelsen af at tage hensyn til faldet i fortjenesten mellem 2007 og undersøgelsesperiodens afslutning bemærkes, at dette fald ikke blev fremhævet i Kommissionens forklaringer i 82. betragtning til den midlertidige forordning, selv om det er korrekt, at det kunne udledes af den sammenfattende tabel over bruttotallene i denne betragtning. I disse forklaringer fremhævedes det derimod, at rentabiliteten var faldet fra 17,9% i 2007 til 15,4% i undersøgelsesperioden, og at »[r]entabiliteten steg [...] med 3 procentpoint« mellem 2005 og den pågældende periode. Under disse omstændigheder er det ikke min opfattelse, at den påståede undladelse har foranlediget Retten til at gengive beviselementerne urigtigt.

100. Med hensyn til den *ellevte* faktor har Retten bemærket, at »[a]fkastet af investeringerne, dvs. fortjenesten udtrykt i procent af den bogførte nettoværdi af investeringerne, steg med 10% eller 4,6 procentpoint til 51,7% i undersøgelsesperioden, efter at den havde nået henholdsvis 85,1% og 79,2% i 2006 og i 2007 (82. betragtning til den midlertidige forordning)«.

101. Ifølge Rådet begrænsede Retten sig til at gengive oplysninger, der tydede på en positiv tendens, mens stigningen mellem 2005 og undersøgelsesperiodens afslutning skjulte et faldt i afkastet af investeringerne på over 70%.

102. Det skal først og fremmest fastslås, at det afkast af investeringerne, der behandles i den midlertidige forordning, ikke udelukkende fremgår af 82. betragtning til denne forordning, i hvilken der findes en enkelt tabel med økonomiske oplysninger om rentabiliteten ved salg og afkastet af investeringerne, men også af Kommissionens redegørelse i 83. betragtning til den midlertidige forordning. Uafhængigt af denne tilnærmelse er det min opfattelse, at Retten har foretaget en nøjagtig sammenfatning af oplysningerne i tabellen og den redegørelse, der findes i disse to betragtninger til den midlertidige forordning vedrørende afkastet af investeringerne.

103. Dels fremgår det af 83. betragtning, at afkastet af investeringerne (fortjeneste udtrykt i procent af den bogførte nettoværdi af investeringerne) »steg fra 47% i 2005 til 85% i 2006«, at det »faldt til 79% i 2007 og faldt yderligere til 52% i [undersøgelsesperioden]. Generelt steg investeringsafkastet med 4,6 procentpoint i den betragtede periode«. Dels er det korrekt, at indekset i tabellen i 82. betragtning til den midlertidige forordning udviser et fald på 71 point mellem 2006 (indeks 181) og

undersøgelsesperioden (indeks 110), men det, der først og fremmest fremgik af den midlertidige forordning, var, at afkastet af investeringerne var steget med 4,6 procentpoint i den betragtede periode, hvilket svarer nøjagtigt til forskellen mellem 2005 (indeks 100) og undersøgelsesperioden (indeks 110), dvs. de 10 point i indekset, som Retten ligeledes fremhævede i den appellerede doms præmis 59.

104. Retten har i mine øjne således ikke foretaget en urigtig gengivelse af beviselementerne i tilknytning til faktoren vedrørende afkastet af investeringerne.

105. Som tidligere anført [23] giver Rettens sammenfatning af den *tolvte* faktor (nettolikviditeten fra driften) ikke anledning til nogen kritik fra Rådet om en urigtig gengivelse. Dette bør således tages til efterretning.

106. Endelig har Retten beskrevet den *trettende* faktor således: »[EU[-erhvervsgrenens årlige investeringer steg med 185% til 284 mio. EUR i undersøgelsesperioden (85. betragtning til den midlertidige forordning).«

107. Rådet har præciseret, at Retten har relativiseret denne positive indikator, hvis nøjagtighed det ikke bestrider, i forhold til de »faktiske omstændigheder«, der fremgår af 86. betragtning til den midlertidige forordning, som intet tyder på er blevet taget i betragtning.

108. Jeg tvivler i denne forbindelse på, at Rådets kritik rent faktisk går på en urigtig gengivelse af beviselementerne. 86. betragtning til den midlertidige forordning indeholder rent faktisk ingen af de faktiske omstændigheder eller økonomiske oplysninger, men redegør for vurderinger, som Kommissionen har foretaget med hensyn til erhvervsgrenens ringe investeringsniveau inden den omhandlede periode, og med hensyn til den omstændighed, at investeringerne i denne periode ikke var blevet foretaget for at øge produktionskapaciteten. For alle tilfældes skyld og under alle omstændigheder er det her vigtigt at bemærke, at Retten i det væsentlige har undersøgt disse bedømmelser i den appellerede doms præmis 64 og 65.

109. Rettens sammenfatning i den appellerede doms præmis 59 af de 13 beviselementer, som institutionerne havde fremlagt, er således ikke behæftet med en urigtig gengivelse.

110. Med hensyn til Rådets klagepunkt om, at Retten skulle have undladt at tage hensyn til to ekstra faktorer, som institutionerne havde baseret sig på, nemlig dumpingmargenens størrelse og EU-erhvervsgrenens genrejsning efter tidligere dumpingpraksis nævnt i 87. betragtning til den midlertidige forordning, er det efter min opfattelse uvirksomt. Selv om denne betragtning ikke indeholder nogen præcise økonomiske oplysninger, men i højere grad vedrører en vurdering af de faktiske omstændigheder, har Retten behandlet disse i den appellerede doms præmis 64 og 65. Rådet kan således ikke påstå, at disse vurderinger er udeladt i den appellerede dom.

111. Netop med hensyn til behandlingen af Rettens vurderinger er ArcelorMittal m.fl. af den opfattelse, at Retten har foretaget en ufuldstændig og ukorrekt fortolkning af 87. betragtning til den midlertidige forordning.

112. Formålet med denne kritik er imidlertid at anmode Domstolen om en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, uden at der dog påvises en åbenbar unøjagtig fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, hvilket ikke er undergivet Domstolens prøvelsesret [24].

23 — Jf. punkt 74 og fodnote 21 i dette forslag til afgørelse.

24 — Jf. bl.a. med hensyn til grænserne for Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appeller dom Rådet og Kommissionen mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP (C-191/09 P og C-200/09 P, EU:C:2012:78, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

113. Henset til det ovenstående er den kritik, der rettes mod Retten, hvorefter den har sat sin egen bedømmelse af de økonomiske oplysninger i stedet for institutionernes, således ikke baseret på et mere præcist grundlag. Afslutningsvis ser Retten ud til at have begrænset sig til at efterprøve, om de beviselementer, som institutionerne havde fremført, kunne underbygge de konklusioner, de havde draget.

114. Det er i denne forbindelse vigtigt at tilføje, at appellanterne ikke har sat spørgsmålstegn ved passagen i den appellerede doms præmis 61, hvorefter Retten havde taget hensyn til den omstændighed, at EU-erhvervsgrenen havde mistet nogle procentpoint i markedsandel i den betragtede periode, som Rådet også har gjort opmærksom på, idet Retten fandt, at denne omstændighed ikke underbyggede konklusionen om, at denne erhvervsgren befandt sig i en sårbar tilstand ved undersøgelsesperiodens afslutning, da den skulle ses i lyset af den omstændighed, at EU-erhvervsgrenen havde en stor markedsandel i undersøgelsesperioden, nemlig 63,6%, og at dens salgsmængde steg kraftigt i den betragtede periode.

115. Henset til alle ovenstående betragtninger foreslår jeg, at Rådets første appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s tredje appelanbringendes første led forkastes.

B – *Om Rådets andet appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s første appelanbringende om en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7*

1. Sammenfatning af parternes argumenter

116. Rådet og ArcelorMittal m.fl. har foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 63 og 69 har fastslået, at den af institutionerne påberåbte omstændighed om forværringen af den økonomiske kontekst er støttet på en retlig fejl, da det fremgår af grundforordningens artikel 3, stk. 7, at faktorer som indskrænkning af efterspørgslen ikke skal tilskrives dumpingimport.

117. Parterne i appelsagen har i denne forbindelse fremført, at Retten har fortolket artikel 3, stk. 7, urigtigt, og med urette har baseret sig på dom Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Mens EU-institutionerne i sagen Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko ved undersøgelsen af den skade, som EU-erhvervsgrenen var udsat for, baserede sig på den omstændighed, at man befandt sig i en økonomisk krise, har de i den foreliggende sag ikke gjort en sådan krise gældende som grundlag for konstateringen af en trussel om skade. De har heller ikke tilskrevet dumpingimporten virkningerne af en økonomisk krise, sådan som Den Italienske Republik har gjort gældende i sit interventionsindlæg. Institutionerne har derimod fastslået, at en usædvanlig stor efterspørgsel havde skjult dumpingimportens reelle skadelige virkning, og at disse virkninger ville vise sig, hvis efterspørgslen vendte tilbage til sit normale niveau.

118. Ifølge appellanterne var et fald i efterspørgslen forudsigeligt, da forbruget ikke kunne opretholdes på dette usædvanlige og historisk usete niveau over en længere periode. Retten havde imidlertid ikke prøvet denne konklusion.

119. Kommissionen har gjort gældende, at den grundlæggende retlige fejl, som Retten har begået i den appellerede dom, består i med urette at have sammenblandet vurderingen af truslen om en skade med vurderingen af årsagsforbindelsen, mens grundforordningen sondrer klart mellem disse to begreber.

120. Ifølge Kommissionen bør faldet i efterspørgslen i forbindelse med vurderingen af truslen om en skade betragtes som en objektiv omstændighed eller som en referenceramme, inden for hvilken en skade eller truslen om en skade vurderes. Kommissionen har i denne forbindelse bemærket, at faldet i efterspørgslen ikke er en af de faktorer, der er nævnt i grundforordningens artikel 3, stk. 5. Det ville

være logisk at fastslå, at faldet i forbruget ville føre til en situation, hvor EU-erhvervsgrenen ville være ringere stillet, end hvis forbruget forblev stabilt eller var voksende. EU-erhvervsgrenen ville med andre ord være udsat for en trussel om skade, når der forventedes et fald i forbruget inden for en nær fremtid.

121. I forbindelse med analysen af årsagssammenhængen vil faldet i efterspørgslen efter det pågældende produkt derimod spille den modsatte rolle. Analysen af årsagssammenhængen foregår i henhold til grundforordningen i to på hinanden følgende etaper. Først vil en analyse af, hvad skaden kan tilskrives, blive gennemført mellem stigningen i dumpingimporten og skaden eller truslen om en skade. Dernæst går man, hvis der etableres en midlertidig årsagssammenhæng, over til næste etape, dvs. en analyse af, hvad skaden ikke kan tilskrives, i forbindelse med hvilken den myndighed, der skal gennemføre undersøgelsen, vurderer, om en af de i grundforordningens artikel 3, stk. 7, opregnede faktorer (herunder et fald i efterspørgslen) i sig selv har et sådant omfang, at den kan bryde den midlertidigt konstaterede årsagssammenhæng. Denne faktor skal med andre ord tillægges større vægt end dumpingimport som årsag til skaden eller truslen om skade.

122. Ifølge Kommissionen har Retten anvendt faldet i salget som en negativ faktor ved vurderingen af truslen om en skade, mens denne faktor kun kan spille en rolle i forbindelse med den anden etape i vurderingen i to etaper af årsagssammenhængen.

123. Hubei har hertil svaret, at Retten med rette har fastslået, at det forventede fald i efterspørgslen på EU-plan ikke kunne tages i betragtning ved vurderingen af truslen om en skade. Virkningerne af et sådant fald i efterspørgslen, som kan begrænses til situationer med økonomisk recession, skal i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 7, ikke tilskrives dumpingimporten og kan således ikke understøtte konklusionen om, at der findes en trussel om skade, som det fremgår af Domstolens retspraksis.

124. Rådet har i 48. betragtning til den anfægtede forordning i det væsentlige imidlertid gjort gældende, at der ville foreligge en trussel om skade, hvis de økonomiske vilkår forringedes, og hvis efterspørgslen i Unionen faldt. Rådet havde derfor tilskrevet i det mindste en del af truslen om skade dette forventede fald i efterspørgslen. Ifølge Hubei er det netop en sådan form for ekstern faktor, der ikke kan danne grundlag for en vurdering af truslen om skade, som det fremgår klart af grundforordningens artikel 3, stk. 7.

125. Hubei har under alle omstændigheder gjort gældende, at Retten har undersøgt en række andre faktorer med henblik på at fastslå det åbenbart urigtige skøn, som institutionerne havde foretaget af EU-erhvervsgrenens sårbarhed og truslen om en skade. Den eventuelle retlige fejl vedrørende faldet i efterspørgslen medfører således ikke en ophævelse af den appellerede dom.

2. Bedømmelse

126. Disse appelanbringender vedrører den retlige fejl, som Retten angiveligt har begået i den appellerede doms præmis 63 og 69.

127. Nævnte doms præmis 63 indgår i Rettens betragtninger omkring EU-erhvervsgrenens sårbare tilstand ved undersøgelsesperiodens afslutning. I denne præmis har Retten forkastet en lang række argumenter, som institutionerne har gjort gældende, vedrørende den virkning, som forværringen af den økonomiske kontekst havde på denne erhvervsgren.

128. Retten har således fastslået, at »[h]vad navnlig angår den af institutionerne påberåbte omstændighed, hvorefter [EU]-erhvervsgrenen ville blive fuldt eksponeret for eventuel skadevoldende virkning som følge af dumpingimporten, såfremt den økonomiske tendens måtte vende (89. betragtning til den midlertidige forordning, bekræftet af Rådet i 47. betragtning til den anfægtede

forordning), giver den i givet fald mulighed for at afgøre, om der er en sårbar situation i fremtiden. Denne omstændighed er således ikke relevant for afgørelsen af, om [EU]-erhvervsgrenen befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens afslutning. Det samme gælder for de forhold, som Rådet har fremført i sine processkrifter for Retten vedrørende de økonomiske oplysninger efter undersøgelsesperioden, og for de konklusioner, som Rådet har draget heraf om forværringen af [EU]-erhvervsgrenens situation«. Retten har endvidere fremhævet bl.a. med henvisning til dom Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, præmis 43), at Unionens retsinstanser allerede har fundet, »at den af institutionerne påberåbte omstændighed om forværringen af den økonomiske kontekst er støttet på en retlig fejl, idet grundforordningen i sin del om skadesanalysen udtrykkeligt fastslår, at faktorer som indskrænkning af efterspørgslen ikke skal tilskrives dumpingimport [...]«.

129. Den appellerede doms præmis 69 indgår i undersøgelsen af truslen om skade, som institutionerne har gjort gældende, i forbindelse med anvendelsen af oplysninger efter undersøgelsesperioden. Retten har heri dels fremhævet, at »oplysningerne efter undersøgelsesperioden bekræfter institutionernes prognoser vedrørende indskrænkningen af [EU]-markedet«, dels bemærket, at »[n]avnlig forholdene gengivet i 51. betragtning til den anfægtede forordning viser, at [EU]-forbruget faldt med 27,7% fra undersøgelsesperiodens afslutning, dvs. den 30. juni 2008, til marts 2009«. Den har dog med henvisning til den appellerede doms præmis 63 fremhævet, »at skadesfaktorer som fald i efterspørgslen ikke skal tilskrives dumpingimport«.

130. Det er vigtigt at bemærke, at grundforordningens artikel 3, stk. 7, første punktum, præciserer, at kendte faktorer ud over dumpingimporten, der forårsager en skade på EU-erhvervsgrenen, undersøges, således at skade, der forvoldes af sådanne andre faktorer, ikke tilskrives dumpingimporten. Blandt de andre faktorer, der er opregnet i den ikke-udtømmende liste i grundforordningens artikel 3, stk. 7, andet punktum, nævnes en nedgang i efterspørgslen.

131. Institutionerne er således forpligtede til at undersøge, om den skade, de agter at gøre gældende, rent faktisk skyldes dumpingimport, og til at se bort fra enhver skade, der følger af andre faktorer [25] som f.eks. nedgang i efterspørgslen eller mere generelt en lavkonjunktur [26].

132. I dom Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, præmis 43) stadfæstede Domstolen Rettens bedømmelse i præmis 98 og 99 i dom NTN Corporation og Koyo Seiko mod Rådet (T-163/94 og T-165/94, EU:T:1995:83), hvorefter forbuddet mod at tilskrive dumpingimporten de negative virkninger af andre faktorer som f.eks. en nedgang i efterspørgslen ligeledes skal indgå i analysen af truslen om skade.

133. Retten har således ikke begået nogen retlig fejl ved at fremhæve dette princip i den appellerede doms præmis 63 og 69.

134. Parterne i appellen har imidlertid gjort gældende, at det var med urette, at Retten fandt, at institutionerne havde tilskrevet dumpingimporten den skade, der fulgte af nedgangen i efterspørgslen. Den umiddelbare nedgang i efterspørgslen skulle udelukkende have været taget i betragtning som en omstændighed, på grundlag af hvilken truslen om en skade skulle undersøges.

135. Selv såfremt dette antages at være tilfældet, er det min opfattelse, at et sådant klagepunkt er uvirksomt.

25 — Jf. bl.a. i denne retning domme Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet (C-10/12 P, EU:C:2013:865, præmis 23) og TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, præmis 35).

26 — Jf. dom Kommissionen mod NTN og Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, præmis 43), hvori Domstolen sidestillede de to udtryk.

136. Hvad angår den appellerede doms præmis 63 afkræftedes institutionernes bedømmelse vedrørende EU-erhvervsgrenens sårbare situation hovedsageligt af Retten på grundlag af undersøgelsen af de faktorer, der er opregnet i den appellerede doms præmis 59. Den fremtidige eller forventelige nedgang i efterspørgslen i perioden efter undersøgelsesperioden kunne under alle omstændigheder ikke understøtte konstateringen af, at EU-industrien befandt sig i en sårbar situation ved undersøgelsesperiodens afslutning, som Retten i det væsentlige med føje har fastslået i den appellerede doms præmis 63, første og andet punktum.

137. Med hensyn til den appellerede doms præmis 69 kan den fremtidige nedgang i efterspørgslen ikke som sådan give institutionerne mulighed for at fastslå, at der findes en trussel om væsentlig skade i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9, forårsaget af dumpingimport. Under alle omstændigheder fremgår det af den appellerede doms præmis 72, 83 og 87, der, som det vil blive undersøgt i det følgende, vedrører undersøgelsen af de faktorer, som institutionerne har lagt til grund for konstateringen af, at der foreligger en sådan trussel, at Retten ikke har set bort fra nedgangen i efterspørgslen i Unionen efter undersøgelsesperioden, som institutionerne har lagt til grund.

138. Jeg foreslår derfor, at appelanbringenderne om en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 7, forkastes.

C – Om Rådets tredje appelanbringende og ArcelorMittal m.fl.'s andet appelanbringende samt ArcelorMittal m.fl.'s tredje anbringendes andet led om en urigtig fortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 9, og artikel 6, stk. 1, og fejl i forbindelse med undersøgelsen af faktorerne i tilknytning til truslen om skade

1. Sammenfatning af parternes argumenter

139. Rådet har gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 92 fastslog, at institutionerne havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da de nedlagde påstand om, at der i den foreliggende sag forelå en trussel om skade.

140. Selv om Rådet har medgivet, at en analyse af truslen om skade skal baseres på faktiske omstændigheder og på, om en ændring af omstændighederne er umiddelbart forestående, må denne analyse nødvendigvis være en fremtidsanalyse. Institutionerne kunne således tage fejl med hensyn til fremtiden uden at begå nogen retlig fejl under udøvelsen af deres kompetence til at vurdere komplekse økonomiske situationer. Ifølge Rådet ville det være vigtigt at indrømme de kompetente myndigheder med ansvar for vurdering af komplekse fremtidige begivenheder i forbindelse med handelsbeskyttelsespolitikken en vid skønsmargen.

141. Rådet har fremhævet, at undersøgelsen af de specifikke faktorer, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, har afsløret et » broget billede« for så vidt angår eksistensen af en trussel om skade. Henset til den præcise formulering af denne bestemmelse og den vide skønsmargen, som EU-institutionerne har i forbindelse med handelsmæssig beskyttelse, er de bemyndigede til at udnytte denne beføjelse til at fastslå, at der foreligger en trussel om skade.

142. Rådet har forklaret, at det netop var på grund af den »brogede« situation ved undersøgelsesperiodens afslutning, at institutionerne undtagelsesvis, men ud fra et ønske om at sikre en god forvaltning i den foreliggende sag fortsatte med at overvåge situationen på EU-markedet i perioden efter undersøgelsesperiodens afslutning, idet de har fokuseret på de ændrede omstændigheder og de vigtigste økonomiske indikatorer.

143. Institutionerne har derfor ikke taget fejl med hensyn til fremtiden. Rådet har således fremhævet, at det af oplysningerne om perioden efter undersøgelsesperiodens afslutning fremgik, at en nedgang på markedet var begyndt, hvilket udgjorde en afgørende faktor ved bestemmelsen af, om der forelå en trussel om skade på det tidspunkt, hvor vurderingen blev foretaget. Unionens forbrug skulle være begyndt at falde betydeligt og hurtigere end forudset i den midlertidige forordning, eftersom det var faldet med næsten 30% fra undersøgelsesperiodens afslutning og frem til marts 2009. Oplysningerne om perioden efter undersøgelsesperioden bekræfter endvidere, at den markedsandel, som dumpingimporten fra Kina tegnede sig for, var voksende. Den markedsandel, som dumpingimporten fra Kina tegnede sig for, var steget med næsten 18%, hvilket bekræftede prognoserne i den midlertidige forordning. Endelig var EU-erhvervsgrenens produktion, dens udnyttelse af kapaciteten i de selskaber, der indgik i stikprøven, dens afsætning på EU-markedet og dens rentabilitet i det væsentlige faldet betydeligt i løbet af perioden efter undersøgelsesperioden.

144. Rådet fandt således, at Retten havde begået en fejl, da den i den appellerede doms præmis 91 konstaterede uoverensstemmelser og mangler i den samlede vurdering af de i grundforordningens artikel 3, stk. 9, opregnede faktorer, der er foretaget i den anfægtede forordning.

145. ArcelorMittal m.fl. er af den opfattelse, at Retten tilsidesatte såvel grundforordningens artikel 3, stk. 9, som dens artikel 6, stk. 1, da den baserede sit ræsonnement på uoverensstemmelserne mellem oplysningerne efter undersøgelsesperioden og de oplysninger, der blev indsamlet i løbet af denne periode. Selv i forbindelse med undersøgelsen af truslen om skade er oplysningerne efter undersøgelsesperioden ikke troværdige, da de afspejler de berørte producenters adfærd efter indledningen af antidumpingproceduren. Sådanne oplysninger bør kun anvendes, hvis de påviser, at indførelsen af antidumpingtold er åbenbart uhensigtsmæssig. Dette er imidlertid ikke tilfældet.

146. ArcelorMittal m.fl. har under disse omstændigheder gjort gældende, at det ikke var nødvendigt at afgøre, om Rådet var beføjet til at analysere oplysningerne efter undersøgelsesperioden. Det ville være uden betydning, om disse oplysninger bekræftede Kommissionens prognoser i den midlertidige forordning baseret på oplysningerne fra undersøgelsesperioden. Selv om Rådet med urette havde konkluderet, at oplysningerne efter undersøgelsesperioden bekræftede konklusionerne i den midlertidige forordning, kunne denne fejl således ikke medføre en annullation af den anfægtede forordning.

147. ArcelorMittal m.fl. har endvidere gjort gældende, at Retten begik en række fejl, da den undersøgte de i grundforordningens artikel 3, stk. 9, opregnede faktorer, som EU-institutionerne havde lagt til grund for konstateringen af, at der forelå en trussel om skade.

148. Denne kritik vedrører de tre faktorer, som institutionerne havde taget i betragtning, og som Retten behandlede i den appellerede doms præmis 72-90. Der vil blive redegjort nærmere herfor i forbindelse med undersøgelsen af hver enkelt af disse faktorer (jf. henholdsvis punkt 199, 219 og 238 i dette forslag til afgørelse).

149. Hubei har principalt nedlagt påstand om, at disse anbringender afvises. Ved at foreholde Retten, at den har undersøgt oplysninger efter undersøgelsesperioden, forsøger appellanterne dels at indføre et nyt anbringende, der udvider genstanden for tvisten i første instans. Dels forsøger de med hensyn til kritikken fra ArcelorMittal m.fl. vedrørende Rettens undersøgelse af de i grundforordningens artikel 3, stk. 9, opregnede faktorer at bestride den vurdering af de faktiske omstændigheder, som Retten har foretaget, og som ikke er omfattet af Domstolens prøvelsesret i forbindelse med appellen.

150. Hubei har subsidiært nedlagt påstand om, at disse anbringender er ugrundede. Hubei har først og fremmest præciseret, at analysen af truslen om skade ikke kræver, at institutionerne vurderer fremtidige begivenheder. Det fremgår klart af grundforordningens artikel 3, stk. 9, at analysen skal baseres på kendsgerninger, og »ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder«. Hubei

har i denne forbindelse fremhævet, at Rådet ikke har erkendt, at institutionernes analyse allerhøjst har vist et »broget billede« med hensyn til eksistensen af en trussel om skade. Rådet har imidlertid ikke godtgjort, at Retten skulle have gengivet de beviselementer, den havde fået forelagt, åbenbart urigtigt, eller at den skulle have begået en retlig fejl.

151. Hubei er dernæst af den opfattelse, at Retten fuldt ud var beføjet til at kontrollere oplysningerne efter undersøgelsesperioden, eftersom institutionerne havde gjort disse oplysninger gældende og havde anvendt dem, da afgørelser truffet af institutionerne ellers ikke ville være underlagt domstolskontrol. Som det er tilfældet i den foreliggende sag, hænger disse oplysninger uløseligt sammen med den overordnede vurdering af en trussel om skade og kan ikke adskilles fra denne analyse, da de viser, at indførelsen af en antidumpingtold er klart uhensigtsmæssig.

152. Hubei har endvidere gjort gældende, at institutionerne ikke blot kan stadfæste prognoserne i en midlertidig forordning med den begrundelse, at de var korrekte på tidspunktet for vedtagelse af denne forordning. Institutionerne er forpligtede til at kontrollere, at disse prognoser fortsat er nøjagtige på tidspunktet for vedtagelse af den endelige forordning, henset til de nye oplysninger, der foreligger, og til de argumenter, der er blevet fremsat efter deres undersøgelse.

153. Endelig er Hubei af den opfattelse, at Retten ikke begik nogen retlig fejl ved undersøgelsen af de i grundforordningens artikel 3, stk. 9, opregnede faktorer. Hubei har bl.a. gjort gældende, at en stigning på 0,7% i importen fra Kina, henset til oplysningerne efter undersøgelsesperioden, ikke kunne betegnes som en »væsentlig« stigning i henhold til denne artikel.

2. Bedømmelse

154. To væsentlige spørgsmål ligger til grund for appellanternes anbringender.

155. Det drejer sig dels om at efterprøve, om Retten med føje har kontrolleret lovligheden af konstateringerne vedrørende truslen om skade i lyset af de relevante oplysninger i perioden efter undersøgelsesperioden. Dels skal det, såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, afgøres, om Retten begik en retlig fejl ved kontrollen af institutionernes vurdering med hensyn til undersøgelsen af de fire faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9.

156. Efter min opfattelse skal de af Hubei fremførte afvisningsgrunde vedrørende disse anbringender forkastes.

a) De af Hubei fremførte afvisningsgrunde

157. Det bemærkes, at Hubei for det første har gjort gældende, at anbringendet om den retlige fejl i forbindelse med Rettens hensyntagen til oplysningerne efter undersøgelsesperioden ved dens vurdering af lovligheden af institutionernes konklusion om, at der foreligger en trussel om skade, er nyt.

158. Domstolens kompetence under en appel er begrænset til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er truffet vedrørende de anbringender, der er blevet behandlet i første instans. Under en sådan sag er Domstolen følgelig kun kompetent til at efterprøve, om argumentationen i appelskriftet angiver en retlig fejl, som den appellerede dom er behæftet med [27].

27 — Jf. bl.a. domme Kommissionen mod Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, præmis 49) og Rådet mod Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, præmis 40).

159. Retten har i den foreliggende sag taget hensyn til oplysningerne i perioden efter undersøgelsesperioden ved besvarelsen af Hubeis klagepunkt, der først og fremmest vedrører uoverensstemmelserne mellem institutionernes konklusion og de relevante økonomiske oplysninger. For så vidt som Retten tog det anbringende, der var fremført for den, til følge under hensyntagen til disse oplysninger, og for så vidt som denne vurdering kritiserer appellanterne, må appellanterne efter min opfattelse nødvendigvis kunne anfægte det velbegrundede i den løsning, som Retten nåede frem til.

160. Hubei har for det andet gjort gældende, at den af ArcelorMittal m.fl. fremsatte kritik af Rettens undersøgelse af de fire faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9, må afvises, eftersom den udelukkende har til formål at anmode Domstolen om at bedømme de faktiske omstændigheder på ny.

161. Uden at det på dette tidspunkt er nødvendigt at vurdere de af ArcelorMittal m.fl. fremførte argumenter, er det dels indlysende, at Hubeis indsigelse allerhøjst ville kunne resultere i en delvis afvisning af de appelanbringender, der undersøges. Dels er det, da Domstolens kompetence i forbindelse med appellen er begrænset til retsspørgsmålene, kun med forbehold af en sådan kvalifikation, at den af ArcelorMittal m.fl. fremsatte kritik skal undersøges.

162. Da Hubeis afvisningspåstande er blevet forkastet, skal det først efterprøves, om Retten, som appellanterne har gjort gældende, har tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 9, og artikel 6, stk. 1, ved at tage hensyn til oplysningerne efter undersøgelsesperioden ved kontrollen af lovligheden af institutionernes konstatering, hvorefter der forelå en trussel om skade ved undersøgelsesperiodens afslutning.

b) Om Rettens hensyntagen til oplysningerne efter undersøgelsesperioden ved kontrollen af, om der forelå en trussel om skade

163. Ved undersøgelsen af dette klagepunkt skal der først og fremmest redegøres for de særlige karakteristika i tilknytning til institutionernes konstatering af en trussel om skade.

164. Som allerede anført er skaden i forbindelse med truslen om skade pr. definition (endnu) ikke opstået.

165. Når det skal konstateres, om der foreligger en trussel om skade, kræves det således, som Rådet har erkendt, ikke blot, at de faktiske omstændigheder klarlægges, der skal også foretages en vurdering af sandsynligheden for, at fremtidige begivenheder (skal klart kunne forudses og være umiddelbart forestående i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9) opstår og dermed skaber en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, hvis der ikke vedtages antidumpingforanstaltninger. Ved afgørelsen af, om der foreligger en trussel om skade, skal institutionerne eksempelvis undersøge, om der er tale om en betydelig forøgelse af stigningstakten i dumpingimporten til markedet i Unionen, »som indebærer sandsynlighed for en væsentlig stigning i indførslen« [grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra a)].

166. Det er indlysende, at en sådan fremtidsanalyse indebærer en række usikkerheder med hensyn til fremtidige begivenheders indtræden, men også indebærer risikoen for, at de økonomiske aktører i tredjelande udsættes for, at der vedtages vilkårlige rent protektionistiske foranstaltninger [28].

28 — Jf. i denne forbindelse bl.a. R. Soprano, »The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade«, *The Journal of World Investment & Trade*, nr. 1, 2010, s. 9.

167. Mens usikkerheder, henset til det skøn, som institutionerne er tillagt, efter min opfattelse generelt kan tolereres, har Domstolen allerede fastslået, at en sådan vurdering i forbindelse med kontrol af fusioner, et område, hvor en fremtidsanalyse er nødvendig, skal gennemføres med »stor omhu«, netop fordi der er tale om at forudsige de begivenheder, der med større eller mindre sandsynlighed vil indtræde i fremtiden, hvis der ikke vedtages en beslutning om forbud eller en præcisering af betingelserne for fusionen [29].

168. Det er efter min opfattelse i denne kontekst, at institutionernes hensyntagen til oplysningerne efter undersøgelsesperioden i den foreliggende sag skal forstås. Det drejede sig således om at bedømme, om prognoserne i den midlertidige forordning for sandsynligheden for, at begivenheder, der ville medføre, at en trussel om skade ville blive til skade, hvis der ikke blev vedtaget nogen beskyttelsesforanstaltninger, var blevet bekræftet eller ej på tidspunktet for vedtagelse af den anfægtede forordning.

169. Denne kontrol indebar, at der skulle tages hensyn til oplysningerne efter undersøgelsesperioden, således at institutionerne ikke udelukkende baserede sig på prognoser baseret på økonomiske oplysninger, der var over et år gamle på tidspunktet for vedtagelse af den anfægtede forordning [30].

170. Det er i øvrigt det, der i det væsentlige fremgår af 57. betragtning til den anfægtede forordning, hvori Rådet bemærker, at undersøgelsesmyndigheden i forbindelse med en trussel om skade »derfor [er] berettiget til at efterprøve, om de begivenheder, der indtræffer efter [undersøgelsesperiodens] afslutning, rent faktisk bekræfter konklusionerne vedrørende trussel om skade fra den midlertidige fase«.

171. Denne fremgangsmåde er efter min opfattelse helt lovlig og hensigtsmæssig.

172. Med hensyn til lovligheden er det korrekt, at grundforordningens artikel 6, stk. 1, der vedrører undersøgelsen af dumping og skaden, bestemmer, at »[o]plysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, tages normalt ikke i betragtning«.

173. Som ArcelorMittal m.fl. har anført, er formålet med bestemmelsen i grundforordningens artikel 6, stk. 1, hvorefter oplysninger, der vedrører en periode, der ligger senere end undersøgelsesperioden, normalt ikke tages i betragtning, at sikre, at undersøgelsesresultaterne er repræsentative og pålidelige, idet det sikres, at de forhold, som afgørelsen af, om der foreligger dumping og skade, bygger på, ikke påvirkes af de pågældende producenters adfærd efter indledningen af en antidumpingprocedure [31].

174. Som Retten i det væsentlige har fastslået i en række sager ved at anvende adverbiet »normalt«, er jeg af den opfattelse, at grundforordningens artikel 6, stk. 1, bemyndiger institutionerne til at tage hensyn til oplysninger i perioden efter undersøgelsen og endog kræver en undersøgelse af sådanne oplysninger, når de kan afsløre en ny udvikling, der gør den påtænkte indførelse af antidumpingtold åbenbart uhensigtsmæssig [32].

29 — Jf. dom Kommissionen mod Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, præmis 42).

30 — Det bemærkes, at undersøgelsesperiodens afslutning blev fastsat til den 30.6.2008, mens den anfægtede forordning blev vedtaget den 24.9.2009.

31 — Jf. i denne retning bl.a. domme Nanjing Metalink mod Rådet (T-138/02, EU:T:2006:343, præmis 59) og Transnational Company »Kazchrome« og ENRC Marketing mod Rådet (T-192/08, EU:T:2011:619, præmis 223).

32 — Jf. i denne retning bl.a. domme Sinochem Heilongjiang mod Rådet (T-161/94, EU:T:1996:101, præmis 88), Nanjing Metalink mod Rådet (T-138/02, EU:T:2006:343, præmis 61) og HEG og Graphite India mod Rådet (T-462/04, EU:T:2008:586, præmis 67).

175. For så vidt som undersøgelsen af truslen om skade indebærer en fremtidsanalyse, for så vidt som truslen om skade og den aktuelle skade skal være fastslået med hensyn til det tidspunkt, hvor der træffes eventuel afgørelse om at indføre (midlertidige eller endelige) beskyttelsesforanstaltninger [33], er jeg i den foreliggende sag af den opfattelse, at det på tidspunktet for vedtagelse af en endelig antidumpingtold påhviler institutionerne at kontrollere, om de prognoser, der er resultatet af den i den midlertidige forordning omhandlede analyse, er bekræftede og kan begrunde indførelsen af en endelig antidumpingtold.

176. I dette perspektiv og i forbindelse med truslen om skade er institutionerne således efter min opfattelse ikke blot bemyndigede til, men opfordres også kraftigt til at tage hensyn til oplysningerne efter undersøgelsesperioden.

177. Institutionerne skal i denne forbindelse bemyndiges til at undersøge, om sådanne oplysninger er tilstrækkeligt repræsentative og troværdige, og hvis dette ikke er tilfældet, til at forklare årsagerne til, at de er i tvivl, og eventuelt til at forkaste dem helt eller delvist.

178. I den foreliggende sag fremgår det ikke af sagsakterne, at institutionerne skulle have givet udtryk for tvivl med hensyn til repræsentativiteten og pålideligheden af de oplysninger efter undersøgelsesperioden, som de havde baseret sig på.

179. Når institutionerne lovligt har taget hensyn til oplysninger efter undersøgelsesperioden, som de fandt repræsentative og pålidelige, hvilket ikke er blevet anfægtet, kan Retten ikke foreholdes, at den har efterprøvet, om det var med rette, at institutionerne havde fundet, at de pågældende oplysninger bekræftede prognoserne i den midlertidige forordning med hensyn til forekomsten af en trussel om skade.

180. I modsætning til det, appellanterne synes at antyde, kan institutionernes anvendelse af oplysninger efter undersøgelsesperioden således ikke unddrages Rettens prøvelse. Som jeg allerede har fremhævet i punkt 64 ovenfor, skal Rettens prøvelse bl.a. ikke blot tage stilling til den materielle nøjagtighed af de beviser, der henvises til, oplysningernes troværdighed og sammenhæng, men den skal ligeledes kontrollere, om disse oplysninger udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af en kompleks situation, og om disse oplysninger taler til støtte for institutionernes konklusioner.

181. En sådan kontrol er så meget desto mere afgørende, når der er tale om en fremtidsanalyse, der kræves i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en trussel om skade [34].

182. Det må medgives, at institutionerne, som Rådet har gjort gældende, kan tage fejl med hensyn til fremtiden uden nødvendigvis at begå retlige fejl eller foretage åbenbart urigtige skøn.

183. Når institutionerne med rette tager hensyn til elementer efter undersøgelsesperioden med henblik på at godtgøre, at der foreligger en trussel om skade og på at indføre en endelig antidumpingtold, må Retten dog sikre sig, at sådanne elementer på fyldestgørende vis kan underbygge de prognoser, der har foranlediget Kommissionen til at vedtage midlertidige beskyttelsesforanstaltninger.

33 — Jf. i denne retning bl.a. dom Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon m.fl. mod Rådet (C-121/86, EU:C:1989:596, præmis 34 og 35) og Industrie des poudres sphériques mod Rådet (C-458/98 P, EU:C:2000:531, præmis 90).

34 — Jf. analogt med fremtidsanalysen i forbindelse med kontrol af fusioner domme Kommissionen mod Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, præmis 39) og Éditions Odile Jacob mod Kommissionen (T-471/11, EU:T:2014:739, præmis 136).

184. Såfremt elementerne efter undersøgelsesperioden ikke understøtter den fremtidsanalyse, som Kommissionen har foretaget i forbindelse med den midlertidige forordning, er jeg ikke af den opfattelse, at Rådet, når det skal vedtage en forordning om indførelse af en endelig antidumpingtold alligevel, som Rådet har påstået, har kompetence til at benytte sig af sin skønsmargen til at fastslå, at der foreligger en trussel om skade, og til at indføre en endelig antidumpingtold.

185. Denne holdning er baseret på en række betragtninger.

186. Som allerede anført i præmis 173 ovenfor, skal eksistensen af truslen om en skade nøjagtig ligesom en aktuel skade kunne godtgøres på det tidspunkt, hvor beskyttelsesforanstaltningen, uanset om den er midlertidig eller endelig, vedtages. Hvis beviselementerne ikke gør det muligt at bekræfte Kommissionens oprindelige prognoser, bliver sandsynligheden for, at en skade vil indtræde, mindre, og det forekommer således ikke berettiget at indføre en endelig antidumpingtold.

187. For det andet er det vigtigt at påpege, at grundforordningens artikel 3, stk. 9, kræver, at en konstatering af, om der foreligger en trussel om væsentlig skade, skal baseres på kendsgerninger og ikke blot på påstande, formodninger eller fjerne muligheder, og den ændring i omstændighederne, der vil kunne skabe en situation, hvor den pågældende dumping vil forvolde skade, skal klart kunne forudses og være umiddelbart forestående.

188. Hvis Rådets antagelse for det tredje blev lagt til grund, ville det i sidste ende svare til at indrømme institutionerne en ret til at vedtage vilkårlige beskyttelsesforanstaltninger, som er rent protektionistiske. Grundforordningen forbyder imidlertid ikke dumping som sådan, men udelukkende dumping, der har forvoldt væsentlig skade eller truer med at forvolde skade på EU-erhvervsgrenen. Jeg er dog af den opfattelse, at institutionerne, såfremt beviselementerne ikke gør det muligt med tilstrækkelig stor sandsynlighed at fastslå, at der foreligger en trussel om en væsentlig skade, selv på tidspunktet for vedtagelse af den endelige antidumpingforordning, ganske enkelt skal drage konsekvenserne heraf og afholde sig fra at vedtage de endelige beskyttelsesforanstaltninger, de oprindeligt havde påtænkt.

189. Under disse omstændigheder er jeg af den opfattelse, at Retten ikke har tilsidesat hverken grundforordningens artikel 3, stk. 9, eller dens artikel 6, stk. 1, ved at tage hensyn til oplysninger efter undersøgelsesperioden i forbindelse med prøvelsen af lovligheden af institutionernes konstatering af forekomsten af en trussel om skade, som institutionerne selv havde taget i betragtning i den anfægtede forordning.

190. Det skal nu undersøges, om Retten, som ArcelorMittal m.fl. har påstået, har begået retlige fejl ved prøvelsen af institutionernes bedømmelse af de fire faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9.

c) Om de retlige fejl, som Retten skulle have begået ved prøvelsen af institutionernes vurdering vedrørende prøvelsen af institutionernes bedømmelse af de fire faktorer, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9

191. I grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, opregnes fire ikke-udtømmende faktorer, som institutionerne skal undersøge for at afgøre, om der foreligger en væsentlig trussel om skade.

192. Som Retten sammenfattede i den appellerede doms præmis 70, dækker disse faktorer udviklingen i dumpingimporten [artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra a)], den frie kapacitet hos eksportørerne [litra b)], priserne på dumpingimporten fra Kina [litra c)] samt lagerbeholdningernes størrelse [litra d)].

193. I grundforordningens artikel 3, stk. 9, tredje afsnit, præciseres, at ingen af disse faktorer nødvendigvis er udslagsgivende for afgørelsen, men en undersøgelse af samtlige faktorer skal føre til den konklusion, at der er overhængende risiko for yderligere dumpingeksport, og for at der vil blive forvoldt væsentlig skade, hvis der ikke træffes beskyttelsesforanstaltninger.

194. Som Retten anførte i den appellerede doms præmis 70, havde institutionerne i den foreliggende sag undersøgt de tre første faktorer, idet Rådet i det væsentlige havde fundet, at lagerbeholdningernes størrelse ikke var afgørende for analysen af truslen om skade.

i) Om de retlige fejl i forbindelse med behandlingen af den første faktor [grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra a)]

– Rettens betragtninger

195. Med hensyn til den *første* faktor, som institutionerne havde taget i betragtning, og som Retten havde behandlet, fremhævede Retten i den appellerede doms præmis 72 først og fremmest Kommissionens prognoser, der blev bekræftet i den anfægtede forordning, hvorefter »markedsandelen af kinesisk dumpingimport [forventes] at stige, [...] [og] presset fra denne dumpingimport på [EU]-markedet [vil] sandsynligvis [...] stige væsentligt«.

196. Retten bemærkede dog, at det af de oplysninger, der er gengivet i den anfægtede forordning, fremgår, at importmængden fra Kina i løbet af perioden efter undersøgelsesperioden oplevede en væsentlig nedgang i absolutte termer (nedgang på 24,6%), mens stigningen i markedsandelen for denne import i relative termer havde været svag, nemlig 0,7 procentpoint for denne periode (den appellerede doms præmis 73).

197. Retten konkluderede på grundlag af sit ræsonnement, at der foreligger en væsentlig forskel mellem Kommissionens prognoser på tidspunktet for den midlertidige forordning og de økonomiske oplysninger for perioden efter undersøgelsesperioden, som Rådet havde taget hensyn til i forbindelse med den anfægtede forordning. Retten bemærkede, at den første faktor i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9, kræver en betydelig forøgelse af stigningstakten i dumpingimporten til EU-markedet, som indebærer sandsynlighed for en væsentlig stigning i indførslen, og fastslog, at Rådets påstande i den anfægtede forordning, hvorefter importen fra Kina var »øget en smule« i relative termer i perioden efter undersøgelsesperioden, ikke understøttede konstateringen af, at der i den foreliggende sag forelå en sandsynlighed for en »væsentlig« stigning i dumpingimporten. Retten har ligeledes sat stigningen på 0,7 procentpoint i markedsandelen for import fra Kina i forhold til nedgangen på 0,1 procentpoint i markedsandelen for EU-erhvervsgrenens varer i perioden efter undersøgelsesperioden (den appellerede doms præmis 78).

198. Retten konkluderede således, at den første faktor udviste uoverensstemmelser mellem Kommissionens prognoser, som Rådet bekræftede i den anfægtede forordning, og de relevante oplysninger om perioden efter undersøgelsesperioden (den appellerede doms præmis 91).

– Sammenfatning af ArcelorMittal m.fl.'s argumenter

199. ArcelorMittal m.fl. har i det væsentlige gjort gældende, at Retten med urette fastslog, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 9, da det begrænsede sig til at påvise uoverensstemmelser og ikke påviste et åbenbart urigtigt skøn med hensyn til omfanget af importen fra Kina. ArcelorMittal m.fl. har ligeledes påstået, at Retten angiveligt ikke har undersøgt en del af vurderingerne i 68. betragtning til den anfægtede forordning, og at det ikke tilkom den at afgøre, om stigningstakten i markedsandelen for dumpingimport var »tilstrækkelig«.

– Bedømmelse

200. ArcelorMittal m.fl.'s argumentation skal efter min opfattelse forkastes.

201. Som det udtrykkeligt fremgår af den appellerede doms præmis 92, er det bl.a. under hensyn til »alle disse omstændigheder« i tilknytning til undersøgelsen af de tre faktorer, der gør det muligt at fastslå, at der foreligger en trussel om skade, at Retten fastslog, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 9.

202. ArcelorMittal m.fl. læste således den appellerede dom forkert, da de anførte, at Retten udelukkende havde baseret sig på uoverensstemmelserne i tilknytning til den første faktor vedrørende importmængden, da denne fastslog, at Rådet havde tilsidesat grundforordningens artikel 3, stk. 9.

203. Endelig omfatter den domstols prøvelse, som Retten har kompetence til at gennemføre, som allerede anført, en fortolkning af de økonomiske oplysninger, som institutionerne har lagt til grund, herunder kontrollen af beviselementernes sammenhæng, og kontrollen af, om disse elementer understøtter de konklusioner, der drages på grundlag af dem.

204. Den prøvelse, som Retten skal foretage, vedrører således ikke udelukkende det åbenbart urigtige skøn, som den anfægtede forordning er behæftet med, men bl.a. også den retlige vurdering af de faktiske omstændigheder. Endvidere er Retten på ingen måde tvunget til at påvise en bestemt type fejl, såsom et åbenbart urigtigt skøn vedrørende de enkelte faktorer hver for sig, for i givet fald at kunne konstatere, at grundforordningens artikel 3, stk. 9, er blevet tilsidesat. En sådan fejl kan derimod følge af en samlet undersøgelse af alle de faktorer, der er taget i betragtning.

205. Retten begik endvidere ikke nogen retlig fejl, da den fremhævede bestemmelserne i grundforordningens artikel 3, stk. 9, vedrørende den første faktor, hvorefter sandsynligheden for en stigning i dumpingimporten grundlæggende skal være væsentlig, og da den efterprøvede, om de beviselementer, som Rådet havde lagt til grund, herunder oplysningerne efter undersøgelsesperioden, understøttede den konklusion, som Rådet var nået frem til i den anfægtede forordning.

206. Endelig skal det hvad angår argumentet om en manglende begrundelse i forbindelse med visse passager i 68. betragtning til den anfægtede forordning præciseres, at Rådet i denne betragtning har gjort gældende, at »importen fra Kina [...] vil kunne betragtes som en truende skade, selv hvis mængden af import fra Kina skulle begynde at falde forholdsmæssigt mere end forbrugsnedgangen, da tilstedeværelsen af store mængder af kinesiske lavprisvarer i en situation med faldende forbrug vil udøve et kraftigt pres i nedadgående retning på det generelle prisniveau på markedet«. Rådet har tilføjet, at »[i]ngen enkelt af de faktorer, der er omhandlet i grundforordningens artikel 3, stk. 9, er nødvendigvis udslagsgivende ved vurderingen af, om der foreligger en trussel om skade. Alle faktorerne må derimod tages i betragtning samlet«.

207. Det er korrekt, at den appellerede dom, som ArcelorMittal m.fl. har anført, ikke indeholder nogen bedømmelse af disse passager i den pågældende betragtning til den anfægtede forordning, mens Retten har baseret sit ræsonnement på andre dele af denne betragtning, herunder bl.a. bestemmelserne vedrørende oplysningerne efter undersøgelsesperioden.

208. Rettens delvise undladelse kan imidlertid ikke efter min opfattelse føre til ophævelse af den appellerede dom.

209. Med hensyn til sidste del af 68. betragtning til den anfægtede forordning vedrørende fortolkningen af grundforordningens artikel 3, stk. 9, havde Retten efter min opfattelse ingen speciel forpligtelse til at besvare dette punkt, eftersom den på ingen måde har udledt af uoverensstemmelserne i forbindelse med institutionernes bedømmelse af den første faktor alene, at Rådet skulle have tilsidesat denne artikel.

210. Med hensyn til den umiddelbart foregående passage i 68. betragtning til den anfægtede forordning, fremgår det af en simpel læsning af denne, at der blot er tale om en rent hypotetisk antagelse, som det fremgår af anvendelsen af den betingede form af verbet »kan«, der allerede blev anvendt i den midlertidige forordning og blev fremført som et eventuelt element i en fremtidig trussel om skade.

211. Det er imidlertid korrekt, at Rettens forpligtelse til at begrunde sine domme ikke kan fortolkes som en forpligtelse til at tage nærmere stilling til hvert eneste anbringende, som påberåbes af en part, navnlig når det ikke er tilstrækkeligt klart og præcist og ikke er underbygget af udførlige beviser [35]. Eftersom truslen om en skade skal baseres på faktiske omstændigheder og på en umiddelbart forestående ændring af omstændighederne, og eftersom ArcelorMittal m.fl. på ingen måde har gjort gældende, at der skulle være blevet fremlagt udførlige beviser for denne hypotese, navnlig i forbindelse med institutionernes hensyntagen til oplysninger efter undersøgelsesperioden eller for Retten, er jeg af den opfattelse, at Retten ikke var forpligtet til specifikt at tage hensyn til denne hypotese, da den efterprøvede, om institutionernes analyse af de økonomiske oplysninger om den første faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra a), var tilstrækkeligt overbevisende.

212. Jeg foreslår således, at ArcelorMittal m.fl.'s klagepunkt vedrørende denne faktor forkastes.

ii) Om de retlige fejl i forbindelse med den anden faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b)

213. Den *anden* faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), vedrører »en tilstrækkelig ledig kapacitet hos eksportøren eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse heraf, som indebærer sandsynlighed for en betydelig forøgelse af dumpingeksporten […], idet der tages hensyn til andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel«.

– Rettens bemærkninger

214. Retten har i den appellerede doms præmis 79 først og fremmest anført, at institutionernes analyse omfattede både den frie produktionskapacitet i egentlig forstand og risikoen for en omdirigering af den kinesiske eksport til EU-markedet.

215. Retten bemærkede dernæst i den appellerede doms præmis 81, at institutionerne, når de vurderer risikoen for en omdirigering af eksporten til EU, ikke blot skal tage hensyn til tilstedeværelsen af andre eksportmarkeder, men ligeledes til en eventuel udvikling i forbruget i det eksporterende land.

216. Efter at have anført, at Kommissionen i den midlertidige forordning forudsagde, at det måtte forventes, at en stor del af den ekstra kapacitet, der var skabt for nylig i Kina, ville blive omdirigeret til det europæiske marked (den appellerede doms præmis 82), hvilket Rådet bekræftede i den anfægtede forordning uden at tilføje yderligere forhold, bemærkede Retten, at »institutionerne i deres analyse ikke har taget hensyn til »eksistensen af andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel«, som det imidlertid kræves i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9«. Mens Retten præciserede, at Kommissionen alene havde omtalt USA, Algeriet og Sydkorea for at angive disse landes andel i den samlede kinesiske eksport, og bemærket, at man måtte forvente en kraftig indskrænkning af især markedet i USA, anførte den dog, at »[d]er [...] ikke [var] fremført nogen præcis oplysning om udviklingen på de nævnte markeder og deres eventuelle evne til at absorbere yderligere udførsel«. Retten tilføjede, at »[s]om institutionerne har anført, er produktionskapaciteten i Kina og eksportmængden steget (118. betragtning til den midlertidige forordning), og samtidig er ovennævnte tredjelandes andel i den samlede kinesiske eksport steget.

35 — Jf. bl.a. dom Technische Glaswerke Ilmenau mod Kommissionen (C-404/04 P, EU:C:2007:6, præmis 90) og Lafarge mod Kommissionen (C-413/08 P, EU:C:2010:346, præmis 41).

Som det fremgår af 119. betragtning til den midlertidige forordning, betyder det, at eksportmængden til disse tredjelande ligeledes er steget«. Retten fandt ligeledes, at Kommissionens konklusion om omdirigeringen af eksporten til det europæiske marked skulle ses på baggrund af det forhold, at institutionerne for EU-markedet ligeledes forventede et kraftigt fald i efterspørgslen, et forhold, der ikke fremgik af institutionernes analyse (den appellerede doms præmis 83).

217. Endelig påpegede Retten i den appellerede doms præmis 84 og 85, at institutionerne på intet tidspunkt havde angivet dels det nationale kinesiske marked og dette markeds eventuelle indvirkning på muligheden for at absorbere yderligere produktionskapacitet, dels den samtidige forsvinden af de mest direkte russiske og ukrainske konkurrenter med hensyn til pris, som havde været pålagt antidumpingtold siden 2006, hvilket i det mindste delvist kunne forklare den procentvise stigning i den kinesiske eksport til Unionen i den betragtede periode.

218. Retten konkluderede således, at institutionernes analyse af den anden faktor var »mangelfuld hvad angår de relevante forhold, der skal tages hensyn til« (den appellerede doms præmis 91).

– Sammenfatning af ArcelorMittal m.fl.'s argumenter

219. ArcelorMittal m.fl. har bemærket, at Retten ikke afkræftede konstateringerne i den midlertidige forordnings punkt 117, hvorefter der fandtes en væsentlig produktionskapacitet i Kina, hvilket ville være tilstrækkelig til at fastslå, at den anden faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), var opfyldt. Det var således med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 84 fastslog, at institutionernes analyse var mangelfuld, eftersom de ikke havde undersøgt det nationale kinesiske markeds kapacitet til at absorbere den ekstra produktionskapacitet. En sådan analyse var imidlertid blevet gennemført i 69. og 70. betragtning til den anfægtede forordning. Endelig skulle Retten af institutionerne have krævet, at de leverede »nøjagtige oplysninger« om andre eksportmarkeders kapacitet til at absorbere den ekstra eksport, hvilket ikke kræves i grundforordningens artikel 3, stk. 9, og det samme gælder årsagerne til en stigning i dumpingeksporten til Unionen.

– Bedømmelse

220. Den anden faktor, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9, kræver efter min opfattelse en undersøgelse i to faser. Med hensyn til den første fase skal institutionerne kontrollere, om der findes »en tilstrækkelig ledig kapacitet hos eksportøren eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse heraf, som indebærer sandsynlighed for en betydelig forøgelse af dumpingeksporten«. I forbindelse med denne første fase skal institutionerne kontrollere, om den aktuelle produktionskapacitet, der er »ledig«, eller en umiddelbart forestående betydelig forøgelse af denne kapacitet i eksportlandene kan skyldes udviklingen i efterspørgslen i dette land. I den anden fase skal institutionerne, såfremt der er sandsynlighed for en væsentlig stigning i eksporten, »[tage] hensyn til eksistensen af andre eksportmarkeders evne til at absorbere eventuel yderligere udførsel«.

221. I modsætning til, hvad ArcelorMittal m.fl. har gjort gældende, er den blotte omstændighed, at der findes en væsentlig ledig eksportkapacitet i eksportlandet, ikke i sig selv tilstrækkeligt til at konkludere, at denne faktor er opfyldt. Denne kapacitet skal endvidere »[indebære] sandsynlighed for en betydelig forøgelse af dumpingeksporten til [Unionen]«. Det forhold, at Retten ikke har underkendt konstateringen i 117. betragtning til den anfægtede forordning, er således uvirksomt.

222. ArcelorMittal m.fl. har efter min opfattelse ret, når de i deres kritik af den appellerede doms præmis 85 har påstået, at årsagerne til stigningen i eksporten er ligegyldige i forbindelse med efterprøvelsen af, om den i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), omhandlede faktor er opfyldt.

223. Den retlige fejl, som Retten har begået i denne forbindelse, har imidlertid ingen konsekvenser for gyldigheden af de øvrige bedømmelser, der foranledigede den til at fastslå, at institutionerne ikke havde taget hensyn til alle de relevante beviselementer i tilknytning til undersøgelsen af den anden faktor, der gjorde det muligt at afgøre, om der forelå en trussel om skade.

224. Rettens bedømmelse af denne faktor er således først og fremmest baseret på institutionernes unøjagtige analyse i forbindelse med undersøgelsen af kapaciteten på andre markeder end EU-markedet til at absorbere yderligere udførsel fra Kina og indvirkningen af den interne efterspørgsel i Kina.

225. Med hensyn til det første aspekt var det efter min opfattelse med føje, at Retten fastslog, at institutionerne i den foreliggende sag var forpligtede til at fremlægge præcise oplysninger om udviklingen på markederne i USA, Algeriet og Sydkorea og deres eventuelle kapacitet til at absorbere yderligere udførsel.

226. Dels følger det af en simpel læsning af den appellerede doms præmis 83, at Retten i modsætning til, hvad ArcelorMittal m.fl. har gjort gældende, ikke har krævet, at institutionerne kontrollerer alle de mulige eller tænkelige eksportmarkeder. Retten kritiserede blot institutionerne for, at de ikke havde givet nogen præcis oplysning om udviklingen på disse tre markeder, som de dog havde nævnt i generelle vendinger i den midlertidige forordning og den anfægtede forordning. Dels påhviler det i forbindelse med fremtidsanalysen af truslen om skade institutionerne, når de fremhæver en række eksportmarkeder, at fremlægge tilstrækkeligt præcise oplysninger om udviklingen på disse markeder og deres kapacitet til at absorbere yderligere udførsel af de varer, der er genstand for dumping. Når de har identificeret disse markeder, er det kun, hvis denne betingelse er opfyldt, at deres analyse »tager hensyn til« disse eksportmarkeder i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), som eventuelle andre afsætningsmuligheder end EU-markedet for yderligere udførsel af det pågældende produkt. Disse oplysninger kan bl.a. vedrøre de pågældende producenters eksportstrategier, udviklingen i efterspørgslen på disse øvrige eksportmarkeder eller forekomsten af foranstaltninger til beskyttelse af handelen på disse andre markeder.

227. Som Retten i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 83, uden at dette er blevet anfægtet, var det – eftersom det fremgik af den midlertidige forordning og den anfægtede forordning, at de tre ovennævnte markeders andel af den samlede kinesiske eksport var steget i den omhandlede periode – logisk heraf at udlede, at eksportmængden fra Kina til disse markeder ligeledes var steget. Institutionerne skulle i denne forbindelse være i stand til at levere tilstrækkeligt præcise oplysninger for, som de har gjort i forbindelse med deres fremtidsanalyse, at konkludere, at overkapaciteten eller den nye produktionskapacitet i Kina i højere grad blev dirigeret mod det europæiske marked og dermed medførte en trussel om skade for EU-erhvervsgrenen.

228. Hvad angår virkningen af den interne kinesiske efterspørgsel har ArcelorMittal m.fl. efter min opfattelse begrænset sig til at kritisere Rettens vurdering af beviselementerne uden at gøre en urigtig gengivelse af disse gældende eller påvise en sådan urigtig gengivelse. Denne kritik må således afvises.

229. Under alle omstændigheder ser institutionerne ud til at have ræsonneret, at den kinesiske efterspørgsel var ikkeeksisterende, eftersom den ikke nævnes i 117.-119. betragtning til den midlertidige forordning, der bekræftedes af den anfægtede forordning, men blot i de generelle betragtninger om den interne kinesiske efterspørgsel i 70. betragtning til den endelige forordning, for at besvare de bemærkninger, som visse kinesiske producenter havde fremsat i løbet af undersøgelsesproceduren. Hverken Rådet eller ArcelorMittal m.fl. har imidlertid, som Retten i det væsentlige fremførte i den appellerede doms præmis 81, anfægtet, at en (objektiv) undersøgelse af den i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), omhandlede faktor kræver en analyse af

udviklingen i det interne forbrug i eksportlandet. Det var således efter min opfattelse med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 84 foreholdt institutionerne, at de ikke havde nævnt det nationale kinesiske markeds eventuelle indvirkning på muligheden for at absorbere den ekstra produktionskapacitet.

230. Jeg foreslår derfor, at ArcelorMittal m.fl.'s anbringender om retlige fejl i forbindelse med den anden faktor, der er opregnet i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra b), forkastes.

iii) Om de retlige fejl i forbindelse med den tredje faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra c)

– Rettens betragtninger

231. Retten har i den appellerede doms præmis 86-90 undersøgt opfyldelsen af den i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra c), fastsatte faktor.

232. Retten fremhævede for det første i den appellerede doms præmis 86, at Kommissionen i den midlertidige forordning hævdede, at der ingen grund var til at tro, at der vil være en tendens til, at lave priser stiger under økonomiske forhold karakteriseret ved en betydelig indskrænkning i efterspørgslen, men derimod til at tro, at de vil forblive på et lavt niveau, og at tilstedeværelsen af sådanne lave priser på markedet uden tvivl ville blive anvendt til at presse EU-producenternes priser, hvilket dermed forårsager en faldende tendens med hensyn til både mængde og priser.

233. Retten anførte dernæst i den appellerede doms præmis 87, at oplysningerne efter undersøgelsesperioden, i modsætning til hvad Kommissionen har anført, viste, at priserne for importen fra Kina steg i tråd med tilbagegangen på EU-markedet, idet priserne på denne import ifølge de tilgængelige oplysninger var steget med mere end 35% i perioden efter undersøgelsesperioden, mens EU-erhvervsgrenens priser i samme periode var steget med 18,7%.

234. Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 88, at Rådet ikke havde fremført noget forhold, der forklarede den eksisterende modsigelse mellem de i den midlertidige forordning fremførte forhold og oplysningerne om perioden efter undersøgelsesperioden. Mens Kommissionen havde tilskrevet denne stigning stigningen i råvarepriserne, hvoraf den sidste fandt sted i oktober 2008, fremhævede Retten, at Rådet ikke havde præciseret eller givet nogen yderligere forklaring på udviklingen i priserne på råvarer og i energiomkostningerne for perioden efter undersøgelsesperioden.

235. Under alle omstændigheder fandt Retten i den appellerede doms præmis 90, at selv om det forudsættes, at prisstigningen på den pågældende vare kan forklares ved en stigning i priserne på råvarer og i energiomkostninger, kan dette forhold under alle omstændigheder ikke understøtte de konklusioner, som Kommissionen har draget vedrørende den negative indvirkning af meget lave priser på import fra Kina på EU-erhvervsgrenens priser og mængder. Retten fandt i denne forbindelse, at det, henset til oplysningerne efter undersøgelsesperioden, ikke fulgte af de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag, at det i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra c), fastsatte kriterium kunne anses for at være opfyldt. Retten fremhævede ligeledes, at EU-erhvervsgrenens markedsandel kun var faldet med 0,1 procentpoint i perioden efter undersøgelsesperioden.

236. Retten forkastede ligeledes Rådets argument om, at prisudsvingene »følger samme mønster«, idet den ligeledes anførte, at forskellen mellem EU-erhvervsgrenens salgspriser og priserne på import fra Kina var reduceret væsentligt i perioden efter undersøgelsesperioden (den appellerede doms præmis 89).

237. Retten konkluderede på dette grundlag, at undersøgelsen af den tredje faktor udviste uoverensstemmelser mellem Kommissionens prognoser, som Rådet bekræftede i den anfægtede forordning, og de relevante oplysninger om perioden efter undersøgelsesperioden (den appellerede doms præmis 91).

– Sammenfatning af ArcelorMittal m.fl.'s argumenter

238. ArcelorMittal m.fl. har hovedsageligt foreholdt Retten, at den i den appellerede doms præmis 87-90 har sat sin egen bedømmelse af de faktiske forhold i stedet for institutionernes uden at tage hensyn til den omstændighed, at EU-erhvervsgrenens rentabilitet var faldet betragteligt i den samme periode, selv om EU-producenterne havde hævet deres priser og bevaret deres markedsandel efter undersøgelsesperioden, hvilket viser, at priserne rent faktisk var faldet. Selv om ArcelorMittal m.fl. har erkendt, at oplysningerne efter undersøgelsesperioden viste, at importpriserne og EU-producenternes priser var steget efter undersøgelsesperioden, har de endvidere foreholdt Retten, at den har undladt at tage hensyn til den omstændighed, at denne stigning skyldtes stigningen i råvarepriserne, og at en sådan stigning under alle omstændigheder ikke havde fjernet importens underbudspris, der, som institutionerne havde fastslået, fortsat var betydelig.

– Bedømmelse

239. ArcelorMittal m.fl.'s argumentation kan efter min opfattelse ikke tages til følge.

240. Det er vigtigt at bemærke, at dumpingpriserne til trods for deres prisniveau (endnu) ikke i en situation med en trussel om skade har tilføjet EU-erhvervsgrenen en skade.

241. Grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra c), kræver, at institutionerne undersøger, »om de pågældende varer indføres til priser, som har til følge, at priserne i væsentlig grad trykkes, eller prisforhøjelser, som ellers ville have fundet sted, hindres, samt at det må påregnes, at efterspørgslen efter indførte varer vil blive øget«.

242. Prisen på den nye import omhandlet i denne artikel skal således fastsættes på et niveau, der sikrer, at EU-erhvervsgrenens pris vil kunne sænkes betydeligt eller ikke hæves væsentligt, således at efterspørgslen efter ny import stiger.

243. Det bemærkes i denne forbindelse, at ArcelorMittal m.fl. har erkendt, at såvel priserne på import fra Kina, som EU-erhvervsgrenens priser var steget efter undersøgelsesperioden, men har fundet, at EU-erhvervsgrenens priser ikke desto mindre var faldet, fordi denne erhvervsgrens rentabilitet var faldet mærkbart.

244. En sådan argumentation medfører, at Domstolen opfordres til at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket den ikke har beføjelse til i forbindelse med en appel.

245. Den af ArcelorMittal m.fl. fremhævede omstændighed, at prisen på importen fra Kina, til trods for prisstigningen i perioden efter undersøgelsesperioden, fortsat var en underbudspris, hænger sammen med den omstændighed, at importen fra Kina sker til priser, der er lavere end EU-erhvervsgrenens. Denne omstændighed, der i endnu højere grad gør sig gældende, når prisforskellen mindskes, og det skal undersøges, om der foreligger en trussel om skade, gør det ikke i sig selv muligt at bestemme, om det i forbindelse med en fremtidsanalyse, der skal gennemføres i forbindelse med den tredje faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, er sandsynligt, at der kommer ny import til EU-markedet til en pris, der ligger på et niveau, som presser EU-erhvervsgrenens priser mærkbart eller forhindrer denne erhvervsgren i at hæve sine priser mærkbart.

246. Det fremgår ydermere klart af en simpel læsning af den appellerede doms præmis 88 og 90, at Retten ikke »har set bort fra« Rådets forklaring om, at prisstigningerne i forbindelse med importen fra Kina skyldtes stigninger i råvarepriserne. Hvis det antages, at dette var tilfældet, afviste Retten i den appellerede doms præmis 90 muligheden for, at dette forhold i den foreliggende sag (dvs. henset til den konstaterede stigning i priserne på import fra Kina og i EU-erhvervsgrenens priser) kan underbygge Kommissionens konklusion om, at »meget lave« priser på import fra Kina havde en negativ indvirkning på EU-erhvervsgrenens priser.

247. Uanset hvad ArcelorMittal m.fl. mener herom, har Retten efter min opfattelse ikke sat sin egen bedømmelse i stedet for institutionernes. Retten kontrollerede i overensstemmelse med den i punkt 63 og 67 ovenfor anførte retspraksis, om de økonomiske oplysninger efter undersøgelsesperioden, som institutionerne havde lagt til grund, underbyggede Kommissionens hypoteser i den midlertidige forordning, der til trods for nævnte oplysninger blev bekræftet af Rådet i den anfægtede forordning.

248. En sådan domstolsprøvelse er så meget desto mere begrundet på grund af den fremtidsanalyse, som institutionerne skal gennemføre i forbindelse med fastlæggelsen af, om der foreligger en trussel om skade i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9.

249. Jeg foreslår derfor, at de af ArcelorMittal m.fl. fremførte klagepunkter om retlige fejl, som Retten skulle have begået i forbindelse med undersøgelsen af den tredje faktor, der er fastsat i grundforordningens artikel 3, stk. 9, andet afsnit, litra c), forkastes.

250. Af alle disse grunde foreslår jeg ligeledes, at Rådets tredje appelanbringende og ArcelorMittal m. fl.'s andet appelanbringende samt ArcelorMittal m.fl.'s tredje anbringendes andet led om en fejlfortolkning af grundforordningens artikel 3, stk. 9, og artikel 6, stk. 1, og fejl ved undersøgelsen af faktorerne i tilknytning til truslen om skade forkastes.

D – *Om Rådets fjerde appelanbringende om en retlig fejl begået af Retten, idet den har sat sin egen bedømmelse af de økonomiske faktorer i stedet for institutionernes*

1. Sammenfatning af parternes argumenter

251. Rådet har, støttet af Den Italienske Republik, gjort gældende, at undersøgelsen af EU-erhvervsgrenenes situation og den efterfølgende analyse af eksistensen af en trussel om skade er komplekse og af økonomisk karakter. Retten kan i henhold til fast retspraksis ikke i forbindelse med en domstolsprøvelse sætte sin egen vurdering af komplekse økonomiske faktorer i stedet for EU-institutionernes. Det er imidlertid det, Retten har forsøgt at gøre, da den i den appellerede dom selektivt fortolkede beviselementerne og tillagde visse kendsgerninger forskellig vægt og så bort fra andre konstateringer i den anfægtede forordning. Retten har således ifølge Rådet og Den Italienske Republik overskredet sine beføjelser.

252. Hubei har bl.a. fremhævet, at institutionerne, selv om de er tillagt et vidt skøn i forbindelse med faktuelle og økonomisk komplekse vurderinger, ikke undslipper domstolsprøvelsen.

2. Bedømmelse

253. Som jeg allerede har præciseret gentagne gange i dette forslag til afgørelse, indebærer Rettens prøvelse af institutionernes undersøgelse af de økonomiske oplysninger i forbindelse med antidumpingforanstaltninger en prøvelse af institutionernes fortolkning af oplysninger af økonomisk karakter omfattende efterprøvning af nøjagtigheden af de beviseelementer, de har lagt til grund, deres troværdighed og sammenhæng og ligeledes en efterprøvelse af, om disse beviselementer udgør alle de relevante oplysninger, som skal tages i betragtning i forbindelse med vurderingen af en kompleks situation, og om disse oplysninger understøtter institutionernes konklusioner.

254. Afgørelsen vedrørende dette appelanbringende, som Rådet har gjort gældende i meget generelle vendinger, hænger efter min opfattelse uløseligt sammen med afgørelsen vedrørende de foregående anbringender. Det overlapper i sidste ende de mere detaljerede påstande fremført af parterne i appellen i forbindelse med Rettens bedømmelse af undersøgelsen af EU-erhvervsgrenens sårbare situation og i forbindelse med bedømmelsen af de faktorer, der gør det muligt at konstatere en trussel om skade i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 9.

255. Da disse anbringender efter min opfattelse ikke kan tages til følge, foreslår jeg, at Rådets fjerde appelanbringende ligeledes forkastes.

256. Da ingen af appelanbringenderne efter min opfattelse kan tages til følge, foreslår jeg, at de forkastes i det hele.

VII – **Sagsomkostninger**

257. I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.

258. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af procesreglementets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

259. I medfør af Domstolens procesreglements artikel 140, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt som intervenienter i en sag, deres egne sagsomkostninger.

260. Da Hubei har nedlagt påstand om, at Rådet og ArcelorMittal m.fl. tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Domstolen efter min opfattelse bør forkaste appellanternes anbringender, foreslår jeg, at de ud over deres egne omkostninger tilpligtes at betale Hubeis sagsomkostninger.

261. Kommissionen og Den Italienske Republik, der har interveneret i tvisterne, bærer deres egne omkostninger.

VIII – **Forslag til afgørelse**

262. Henset til det ovenstående foreslår jeg Domstolen, at den træffer følgende afgørelse:

»– Appellerne forkastes.

– Rådet for Den Europæiske Union og ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. m.fl. betaler sagsomkostningerne.

– Europa-Kommissionen og Den Italienske Republik betaler deres egne omkostninger.«